Akbaba

58-324

ALTIN KURBANLARI:
Memur — Can kurtaran yok muuu?...

Ümit
İtimat
Sevgi

İTİMAT: 1958 başında **bir buçuk milyara** yaklaşan ve devamlı surette inkişaf etmekte olan mevduat, İş Bankasına halkımızın her bakımdan gösterdiği teveccüh ve itimadın en büyük delilidir.

SEVGİ: İlk millî bankamıza kalpten bağlanan mevduat sahiplerinin her vesile ile izhar ettikleri bu sevgiye lâyık olabilmek için seçkin teşkilât ve tecrübeli personeliyle İş Bankası kendilerine azamî kolaylık göstermeyi vazife bilmektedir.

ÜMİT: Tasarruf sahipleri, ümitlerinin ancak İş Bankasında kazanacakları cazip ve kıymetli ikramiyeler sayesinde tahakkuk edebileceğine inanıyorlar. Onların bu ümitlerini gerçekleştirmek için İş Bankası azamî fedakârlığı yapmaktadır. 1958 ikramiye plânı 40 APARTMAN DAİRESİ + Bahçeli 2 EV + 1.250.000 lira = 2.5 MİLYON lira tutarındadır.

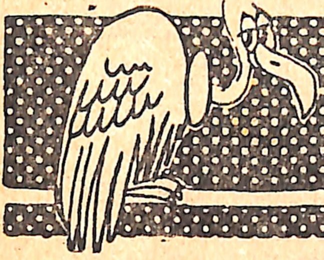
Önümüzdeki çekiliş 3 Haziran'da yapılacaktır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 434

SAYI: 324 C.: 13 29 MAYIS 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

BÜYÜK İKRAMİYE!

BİR zamanlar partilerimizin en büyük, en verimli çalışmaları, sünnet düğünleriyle eşya piyangolarıydı. Çocuk demokrasimizin şu en yakın geçmiş günleri biraz incelenirse, bize onun sünnet düğünlerindeki cünbüşlerle, davul zurnayla, eşya piyangolarındaki ikramiyelerle girdiği görülür.

İktidardaki C.H.P.. ne sünnet

düğünü yapıyor, ne de eşya piyangosu çıkarıyordu. D P de iktidara geçince bu işlerden vazgeçti. Demek bizde bir partinin iktidarda olup olmadığı, sünnet düğünü yapıp yapmamasından, piyango çıkarıp çıkarmamasından belli oluyor.

Eskiden muhalif partiler ocak ocak, bucak bucak sünnet düğünleri yaparlar, kucak kucak da eşya piyangoları çıkarırlardı. İşte böylece düğün müğün, piyango miyango derken bir de baktık demokrasi gelivermiş.

Aradan çok da geçmedi ama, tarih gibi bir şey oldu. Zengin, büyük eşya piyangolarındaki ikramiyeler şimdi hatırımızda mı? Son model otomobiller mi istersi-

niz, buzdolapları mı, motosikletler, çamaşır makineleri, pikaplar, radyolar mı istersiniz, yoksa dikiş makineleri, elektrik süpürgeleri mi istersiniz... İkramiyelerin en küçüğü, düdüklü tencereyle kol saatleri sayılırdı.

Hey gidi günler hey... İnsan kendini tatlı bir rüya görmüş sanıyor.

Geçenlerde muhalif partilerden birinin bir ileri geleni, her sözünün başında, her sözünün sonunda;

— Demokrasi yok, demokrasi yok...

Deyip duruyordu.

— Böyle söylenip duracağınıza, bir eşya piyangosu yapsanıza...

Dedim. Önce şaşırdı. Demokrasiyle eşya piyangosu arasında bir ilinti kuramadı. Sonra ona bize demokrasinin, sünnet düğünlerindeki davul zurnalarla, eşya piyangolarındaki ikramiyelerle nasıl girdiğini anlattım.

— Doğru, dedi, çok doğru ama, bugün eşya piyangosu yapamayız ki...

Bu sefer de ben anlamadım.

— Piyango yapmak da mı yasak?

— Değil ama, yapılamaz ki... Haydi yaptık diyelim, ne ikramiye koyacağız?

O zaman beni, bir düşüncedir aldı. Bugün yapılacak bir eşya piyangosuna ne gibi ikramiyeler konulabilir? Otomobil, yok, Buzdolabı, yok. Ne diye sayıp, baş şişirelim. Yok işte...

Şu «matrak» sözcüğü kimi zaman tam yerine oturuyor. Öğrenciler, okul bitirme şenliklerinde, çağrılılara, öğretmenlerine, onların karakterine uygun matrak hediyeler dağıtırlardı. Mizah dergileri de bunu sık sık denerlerdi. Şimdikilerde bu matrak hediyelerin da gıtıldığını görüyor musunuz? O zamanlar şaka olsun diye verilen bir pişirimlik kahve, bir süpürge, tek camlı bir gözlük, bir kutu ilâç, bugün gerçekten bir eşya piyangosunun büyük ikramiyeleri olabilir.

Bugün neden bir takım şeyleri bulamadığımız, şimdi daha iyi anlaşılıyor. Otomobiller, radyolar, elektrik süpürgeleri, çamaşır makineleri olsa, hemen muhalif partiler eşya piyangoları yapıp, siyasi faaliyete geçecekler, D.P. nasıl piyango yapa yapa iktidara geldiyse, onlar da bu yoldan iktidara tırmanacaklar. İşte bu yüzden yurdumuza piyangoluk eşya sokulmuyor olmalı.

Ama, muhalif partiler boş mu duruyor sanıyorsunuz? İşte Hürriyet Partisi, bütün bu yokluklar içinde yine de bir eşya piyangosu

yapmış. Yalnız Partinin İdare Kurulu üyeleri, ikramiye diye koyacak eşya bulamamışlar. Düşünmüşler, taşınmışlar:

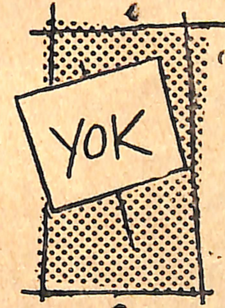
— Otomobil yoksa, onun yerine inek koyarız! demişler.

— Motosiklet yoksa, onun yerine at koyarız.

— Traktör yoksa, onun yerine deve koyarız.

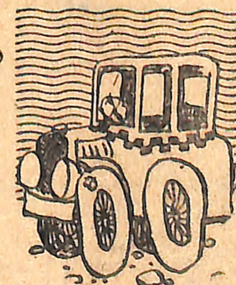
— Bisiklet yoksa, onun yerine eşek koyarız.

İkramiyelerin inek, at, deve, eşek olduğu bir piyangoya, büyük eşya piyangosu değil, büyük hay-

van piyangosu, demek daha doğru olmaz mıydı? Hürriyet Partililer, büyük ikramiye olarak atı seçmekle, en önemli memleket ihtiyaçlarının neler olduğunu bilmediklerini gösterdiler. Büyük ikramiye, kuyruğun başında bir sıra numarası, 200 gram et olmamalı mıydı?

Hürriyet Partisi, traktörle,

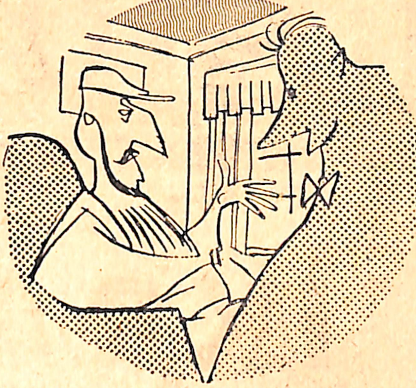

kamyonla, otomobille gelen demokrasiyi beğenmemiş, bize atla, deveyle bir başka demokrasi getirmek istiyor.

Gelsin de nasıl gelirse gelsin. İster hususi otomobille, ister at üstünde, isterse yayan yapıldak. Tek gelsin... Başımızın üstünde yeri var.

Akbabacı

Küçük Bir İş

★ AZİZ NESİN ★

ÖZEL kalem müdürünün odasında altı kişi vardı. Her gelene, Özel kalem müdürü:

— Buyurun! diye oturacak yer göstermişti.

Bir yaşlı, bir genç kadın, dört de erkek. Hepsi de ezilip büzülüyorlardı. Bu büyük yapı, mermer döşemeli geniş koridorlar, merdivenler, yumuşak yol halıları, o resmî sıkıcı hava belli ki, onları ezmişti. Bu sıkıntıdan kurtulmak için bir tanesi cigarasını yaktı. Cıgarayı, ilk içiyormuş gibi acemi bir tutuşu vardı.

İçeri, altmış yaşlarında görünen bir köylü girdi. Öbürleri gibi ezilip büzülmek şöyle dursun, köy kahvesine girer gibi geniş, rahat bir davranışı vardı.

— Selâmünaleyküm... dedi.

Odadakiler selâmına karşılık verir gibi, dudaklarını kıpırdattılar ama, hiç birinin ağzından ses çıkmadı. Genç kadın, kih diye gülerken, yan yan da Özel kalem müdürüne baktı. Özel kalem müdürü hiç oralı değildi.

Köylü, masanın başında oturan Özel kalem müdürünün karşısına geçti:

— Bizim Sabri Bey burada mı?..

Özel kalem müdürü ters, köylüyü bozmak için:

— Yâni beyefendiyi mi, soruyorsunuz? dedi. Köylü oralarda değil:

— Heee... Bizim Sabri Beyi Canım...

Özel kalem müdürü, başını önündeki kâğıda indirdi. Eliyle de boş iskemleyi gösterek:

— Buyurun, oturun! dedi.

Köylünün sululuğuna canı sıkıldığı belliydi. Odadaki havanın olduğundan daha çok ciddileşmesi için kaşlarını iyice çattı, suratını astı.

Köylü oturdu, bir cıgara yaktı. Oturuşu, cıgara içişi, çok babacandı. Özel kalem müdüründen başkaları hep köylüye bakıyorlardı. Köylü:

— Çok bekletme beni. İşim var, dedi.

Genç kadın bir daha kih diye güldü. Bu sefer gülüşü öbürlerine geçmişti. Özel kalem müdürü, başını önündeki kâğıttan kaldırmadı. Köylüye, buranın nasıl bir yer olduğunu anlatmak için, belki de hiç gereksiz yere eline kalem aldı, hızlı hızlı bir şeyler yazmağa başladı. Köylü:

— Sen bi habar ilet, İsmiyl Dayı gelmiş di... O beni çığırır, dedi.

Odadakiler daha sesli gülüştüler. Özel kalem müdürü sesini kalınlaştırarak:

— Liste yapılacak. Biraz bekleyin lütfen, dedi.

— Sen bi İsmiyil Dayı geldi, di hele....

Özel kalem müdürü, karşısındaki masada oturan zayıf kıza:

— Listeyi yapın Nebahat Hanım, dedi.

Kız, odaya giriş sırasına göre, Bakan'la görüşmek istiyenlerin adlarını daktiloda bir kâğıda yazdı. Sonra adını ilk yazdığı genç kadına:

— Niçin görüşmek istiyorsunuz efendim? diye sordu.

Genç kadın:

— Hususî bir iş için efendim, dedi.

Listedeki ikinciye sordu:

— Siz efendim?

— Ben de hususî...

Üçüncü adama sordu. O da:

— Hususî... dedi.

Özel kalem müdürü kızdı:

— Niçin görüşmek istediğinizi söylerseniz, biz de Beyefendi'ye arzederiz. Kolaylık olur.

Öbürleri de kızın sorusuna: «Hususî bir iş için...» diye cevap verdiler.

Kız, köylüye sordu:

— Siz?..

Köylü:

— Ben de hösooosî... dedi.

Arkadan:

— Sen bir habar var canım, dedi, İsmiyl Dayı gelmiş, dersin...

Özel kalem müdürü listeyi aldı, ses geçmesin diye üzeri, içi dolgun meşin kaplı çift kapıdan Bakan'ın odasına girdi. Biraz sonra da geri döndü. Köylüye:

— Buyurun, girin! dedi.

Bakan, en sonra gelen köylüyü en önce yanına alıyordu. Köylü çift kaprdan girdi. Bakan'ın sesi dışardan bile duyuldu:

—Ooo... İsmail Dayı, hoş geldin.

— Hoşbulduk Sabri Bey.

— Nasılsın, iyi misin İsmail Dayı?

— Sizi gördük, daha iyi olduk.

— Bir çay içersin...

— Zahmet eme...

— Yok canım, ne zahmeti?

Bakan, zile bastı, gelene iki çay söyledi:

— Eee... Ne var, ne yok.

— İyilik sağlık. Duacıyız Sabri Bey...

Şuradan buradan, rahat rahat konuştular. İsmail Dayı'nın gelişinin bir başka sebebi olmalıydı. Biraz sonra İsmail Dayı bu sebebi açıkladı:

— Bizim Bilbl'i bilirsin...

— Bilmez olur muyum? Nasıl bilmem... Büyümüştür.

— Sayenizde büyüdü.. Sıpa kadar oldu. Lâkin bir iş tutmadı.

— Yaaa... Vah vah... Ona bir iş bulalım.

İsmail Dayı:

— Yaa Bey... Ben de ondan ötürü geldim.

— Okuyabildi mi bari?..

— Ne gezer. Okumadı Sabri Bey. Orta nın ikisinden bıraktı.

— Vah vah, oğlana bir iş bulalım. Dur bakayım. Haaa, aklıma geldi. Hemen gönder Bilâl'i bana. Kil işleri şirketi kuruldu. Oraya İdare meclisi üyesi yapalım.

İsmail Dayı, bu işin nasıl bir iş olduğunu pek anlıyamadı ama, işin adının uzunluğundan önemini sezdi.

— Yok Sabri Bey, bizim Bilâl kıvıramaz, daha küçük bir iş...

— Öyleyse... şey var, onu biz en iyisi Yapı, yol köprü kooperatifine İdare heyeti âzası yapalım...

— Amanın Sabri Bey... Beceremez. Küççük iş canım, küççük bir iş...

— Doruk Derleme ortaklığına müdür muavini yapalım öyleyse...

— Sağol Sabri Bey. Lâkin daha bir küççük iş olsun, küççük bir iş...

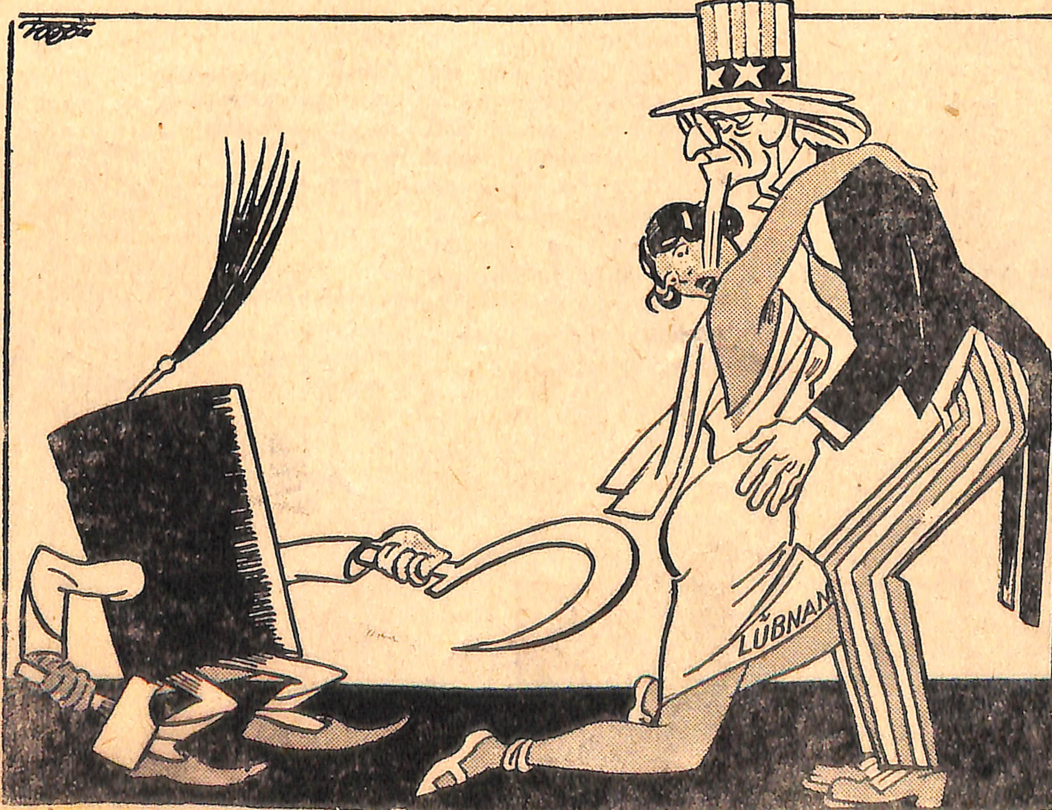
— Öyleyse ne yapsak?.. Haa, aklıma geldi. Kâğıt Toplama özel kurumuna şey yapsak Bilâl'i...

— Yapamaz vallaha... Daha bir küççük iş yok mu canım, bildiğiniz bir küççük iş...

— Var İsmail Dayı, var. Çok var ama, o kadar küçük iş için Üniversiteyi, hiç değilse liseyi bitirmeliydi. Değil mi ya?.. Senin Bilâl ortayı bile bitirmemiş. Ona nasıl küçük bir iş verebilirim? Sen söyle, doğru değil mi?...

— Doğru Sabri Bey, haklısın. Hadi sağlıcakla kal. Allahasmarladık.

— Güle güle İsmail Dayı. Bir işin olursa yine uğra. Beklerim.

Son Lübnan hâdiselerinde Rusların parmağı oldutu söyleniyor.. (Gazeteler)

KIRK-anbaR

GÜNÜN FIKRALARI

FİLMİNİZDE BEYİN FİLÂN GÖREMİYORUM

ADAMIN BİRİ 100 GRAM KAHVE ALMIŞ..

KAH.. KAH.. KAH.. KİH.. KAH.. KİH..

KİH.. KİH.. KAH. KAH.. KAH.. KAH.

DERKEN CİCİM, BOMBOŞ BİR OTOBÜS GELDİ..

VER İKİ KİLO İYİSİNDEN PİRZOLA DEMİŞ..

KAH.. KAH.. KİH.. KİH

KAH. KAH. KAH.

İKİ KİLO PEYNİR, BİR TENEKE DE ZEYTİNYAĞI ALMIŞ..

Erken evlenme rekoru Türk kızlarının elinde

Memleketimizde beyin röntgeni alınabilecek

190 lira maaş ile 11 nüfusa bakan adam

-HÜRRİYET-

Çıplak model buhranı var!.

-YENİ SABAH

Sıra gelmiyecekmi?

BİR zamanlar, gazetelerdeki roman tefrikaları, şimdikinden çok daha önemli bir olaydı. Çalıkuşu'nun, Kara Davut'un tefrikaları çok kişiyi heyecanlandırırdı. Salt romanın o gün çıkacak parçasını çarçabuk öğrenebilmek için, Vakit gazetesinin idarehane kapısında kuyruk olanları biliriz. Hüseyin Rahmi'nin romanları da çok merakla okunurdu. Romandaki bir kahramana acıyanlar, roman sonunda o kahramanı mutluluğa kavuşturması için, ya da kızdıkları birine ceza vermesi için, Hüseyin Rahmi'ye mektuplar yazarmış.

Günümüzde gazete romanları o eski ilgiyi yitirdi. Ama yine de bir gazeteye okur kazandıran romanlar, romancılar var. Türk Sagan'ı diye anılan kadın yazarlarımızdan Suzan Sözen'in yeni romanı Sanera'nın da, çok okunacağı umulan bir roman olduğu söyleniyor.

Sanera'yı okuyorum. Okudukça da heyecanlanıyor, sonunu dört gözle bekliyorum. Romanın özetini size versem, neden heyecanlandığımı siz de anlarsınız.

Sanera bir kadınmış. Geçmişini unutmuş, alıp başını bir yeni ülkeye gidiyor.. Yolda, kaptanla kaynatıyor. Sonra, kaldığı otelde tanıştığı bir boğa güreşçisiyle kırıştırıyor. At yarışına gidiyor. Orada da bir at yetiştiricisiyle işi pişiriyor. «Genç kadının bir tek erkeğe bağlanmaya niyeti yoktur.» Hangi tek erkek? Şimdiyecek, tek değil. iki üç çift bile oldu.

Sonra bir çiftliğe gidiyor. Çiftlikteki bir zenciyle mercimeği fırına veriyorlar. Derken çiftlik sahibi çıkıyor. Onunla da oynaşmaya başlıyorlar. Bunlar hep, on iki tefrikada olup bitti.

Şimdi romanın işte burasındayım. Neden romanın sonunu heyecanla beklediğimi elbet anladınız. Tek erkeğe bir türlü bağlanamıyan Bayan Sanera, bütün erkekleri deneye deneye, erkek bırakmayıp, nasıl olsa bir gün bize de gelecek. İşte ben merakla, heyecanla romandaki o tefrikayı bekliyorum.

Mehmet Polat

YAZISIZ!..

GEÇEN yazı gölgede geçirmiştim. Güneşe hasret kalanlar, cezaevlerini gölgeye benzetmez de neye benzetir? Bu kelime biraz teselli kokar. Güneşten kaçıp gölgeye sığınma gibi... Demin hallettim. Oraları gölgeden başka şeye de benzetilir: Köy sandığına!

Bilirsiniz, köylüden zırt zırt, olur olmaz sebeplerle para toplarlar Bu para köy sandığına atılır Kendisinin zırt zırt ve olur olmaz sebeplerle içeri atıldığını zanneden mahkûm, cezaevine köy sandığı demekte mazurdur. Hapse girişi de şu cümleyle ifade eder: «Lângırt köy sandığına!»

Bıldır kapanmaktan olacak, bu yaz sayfiyeye gitmek istedi canım. Mudanyaya bir sigara içimi mesafede Burgaz köyü vardır Sigara, yürürken mi içilecek, otobüste mi içilecek, uçakta mı içilecek? Onu yayalara sorun. Git git, bitmez!

Burgaz sahil köyüdür. Bomba gibi bir mayo aldım. Sonra yamalı mamalı bir otomobil lâstiği ele geçirdim. Yüzme bilmemekle beraber, yüzen muhabbet kuşlarını çaktırmadan seyretmekte ustayımdır.

Denizi çok, pek çok severim. Bu oynak ve tuzlu suyu kadına benzetenlere nasıl kızdığımı tahmin edemezsiniz. Bir böyle bir böyle olmasına rağmen, ben, denizi Herkülden de erkek bulurum. Kollarına, derinliklerine aldığını cinsiyet farkı dinlemeden şiş karınla iade ettiği için.

Lülesiz Burgaza gitme tasavvurumu Rahmiye, Kürdan Rahmiye açtım.

— Ben de geleyim, dedi.

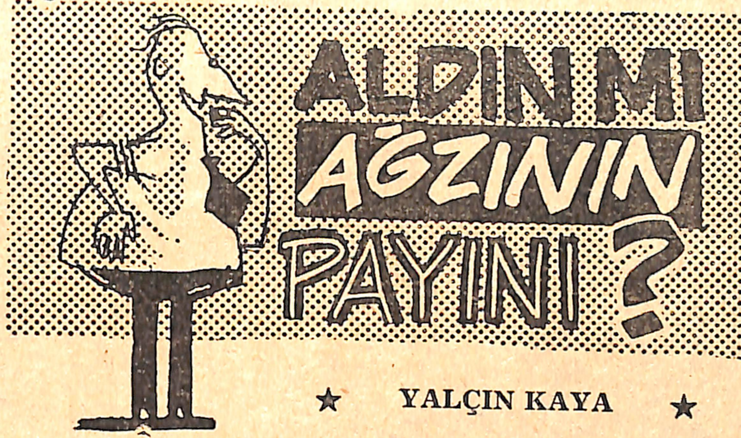
— Gecel!

— Oda kiralamak yaş. Birinden portatif baraka alırız.

— Kimden?

— Nizamettinin var. Hüsamettinin var. Şerafettinin var. Birinden birinden alırız.

— Lânk diye istemiyelim. Vermezse bozuluruz. Bir baraka bulabilsek, şeklinde ağız yapalım, ha?

★ YALÇIN KAYA ★

— Olur!

Nizamettin elektrikçidir. Dükkânına uzandık. Nasılsın, iyi misin? Sen nasılsın? İşler ne âlemde? Çocuklar nasıl? Kız, sınıfını geçti mi? Bunlar bitince, Rahmi:

— Nizamettin Ağbi, dedi, senin baraka duruyor mu?

— Duruyor.

— Bu yaz nereye?

— Bir yere değil! İnsan, işe gelip giderken ziyan zebil oluyor.

— Biz Burgaza niyetliyiz. Ah, bir baraka bulsak!

— Yaaa, fena olmaz! Arayın, belki bulursunuz..

Geçtik Hüsamettine:

— Dağa mı gideceksin?

— Hayır, dedi, Trilyeye! Dün ev kiraladım.

— Barakayı kullanmıyacak mısın?

— Kulanmıyacağım.

— Biz Burgaza atacağız kapağı.

— Atın tabiî.

— Baraka arıyoruz.

— Arayın tabiî.

— Bulur muyuz?

— Bulursunuz ya! Bulursunuz tabiî.

Şerafettine uğradık.

— Bu yaz Burgazdayız.

— Ben de oradayım, diyor. Ev tuttum.

— Baraka kurmıyacak mısın?

— Niyetim yok.

— Bize bir baraka lâzım. Hem çok lâzım.

— Lâzımdır. Yalan söyliyecek değilsin ya.

—Nereden bulabiliriz?

— Nizametinle Hüsamettine bakın.

— Baktık.

— Vermiyorlar mı?

— Doğrudan doğruya istemedik. Şöyle bir çaktırdık.

— Adam olana o kâfi, Verelim filân demediler mi?

— Ne gezer..

— Amma hayvanlar var ha..

★

— Barakadan hava aldık.

— Hava aldık, Rahmi.

— Çadır yapalım.

— Az para gitmez.

— Üç yüze çıkarırız. Gel «he» de!

— Heee!...

★

Borca harca girip çadırı tamam ladık. Partiden bir miktar kazık temin ettiğimiz sırada, Nizamettin çıktı geldi:

— Bu ne telâş?

— Kazık telâşı! Çadır için.

— Çadırla uğraşılır mı kardeşim? Söyleseydiniz, barakayı verirdim. Gücendim billâhi!

Hüsamettin ise:

— Boşuna masraf etmişsiniz, dedi. Barakamı alsaydınız ya.

Şerafettin:

— Buna verdiğiniz paraya yazık, dedi. Benim barakam vardı. Ne istemediniz? Yazık vallah! Üzüldüm. İnsan çıtlatır hiç olmazsa...

Ondan sonra başladılar tenkide:

— Çadır güzel olmuş ama, ipi şöyle olsaydı, sapı böyle olsaydı, kapı öyle olsaydı...

— Elinize sağlık! Çok beğendim. Yalnız, şurası şu şekilde olsaydı, burası bu şekilde olsaydı, orası o şekilde olsaydı...

— Çadır fevkalâde olmuş. Lâkin. pencere şurada, tencere burada olmalıydı.

★

Yerler kapışılmadan gidelim dedik. Bir pazar günü yükledik çadırı otobüsün tepesine. Ver elini Burgaz!.. Sonradan anladık ki, Burgaz bize elini değil, parmağını uzatmış. İşaret parmağını!... Dönün geri, dönün Bursaya dermişçesine...

Deniz kenarında bir yer beğenip köy kahvesine geldik:

— Filân yer kime ait?

— Kayalığın berisi mi? dediler.

— Evet, berisi.

— Sabri Beye ait.

— Kendisini nerede bulabiliriz?

Malûm olduğu üzere, sahil köyleri yaygındır. Herkes kıyıda oturmak istediğinden, köy yayılır da yayılır. Sabri Beyin evini tarif eden delikanlı, iki kilometre ötede villâmsı bir gecekondu gösterdi:

— Orada.

— Sağ ol..

Ter içinde vardık. Rahmi kapıyı çaldı.

— Sabri Bey siz misiniz?

— Evet! Ne var?

— Yerinize çadır kurmak istiyorduk.

— Ben, bu işleri Hulki Beye bıraktım.

— Hulki Bey nerededir?

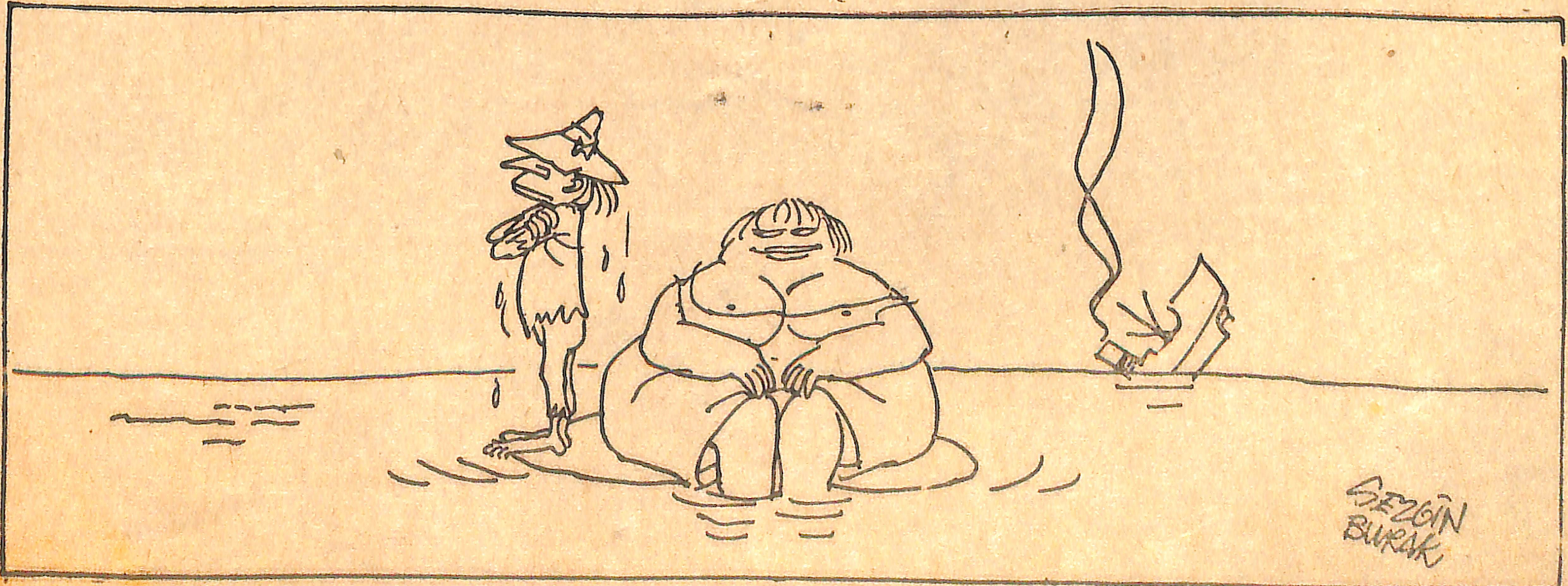
— Kahvede bulursunuz sanıyorum.

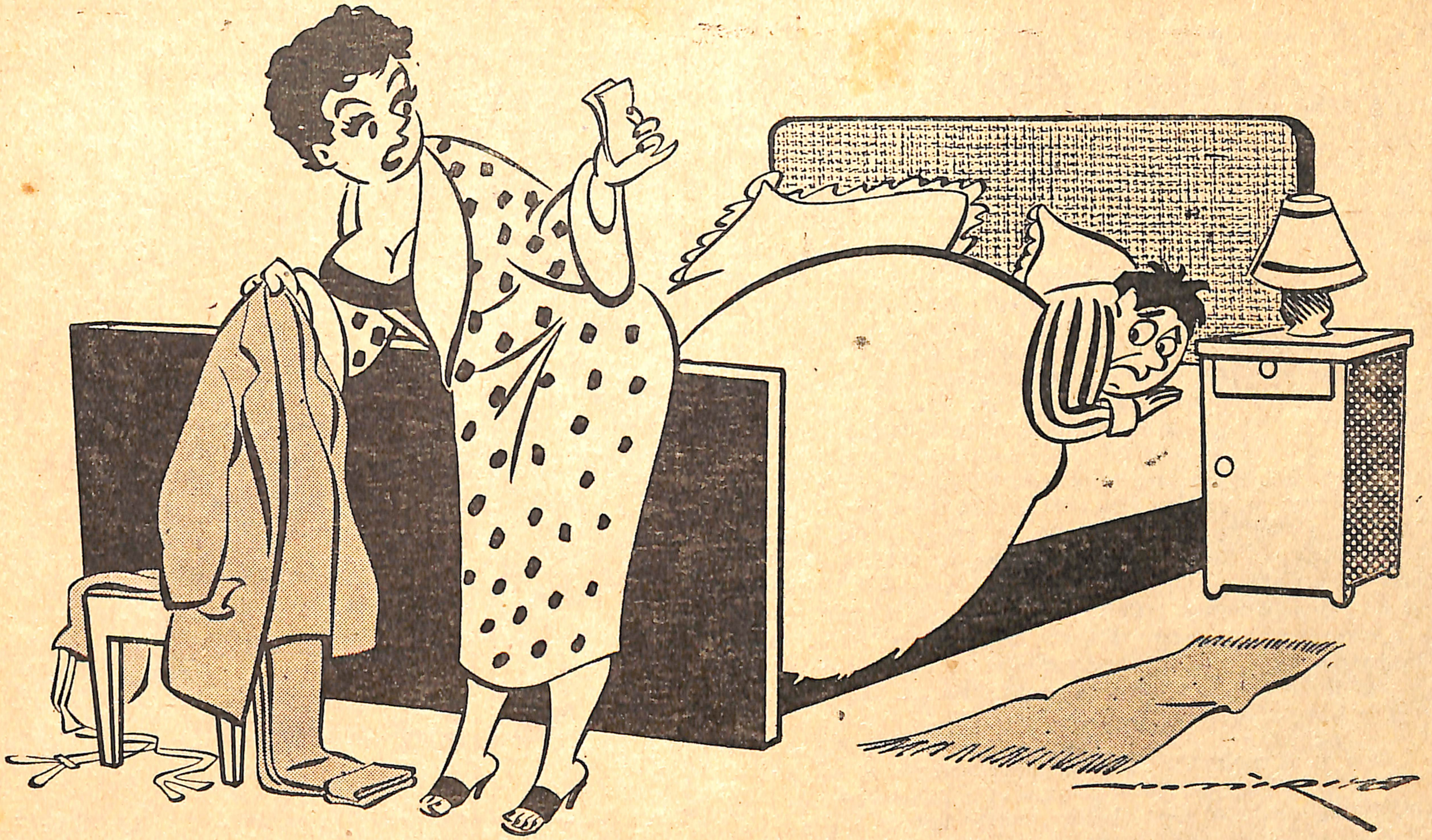
— Rahatsız ettik.

Adam, estağfurullah demeye ha zırlanırken, içeriden karısı:

— Rahatsız ettiniz ya! dedi.

ZÜLKÜF BEY

— Söyle bakayım, bu iki sinema bileti ne?..
— Yaaa karıcığım, filim hoşuma gitti de iki kere seyrettim!..

Tam kaynanayı savıp başbaşa kalmıştık ki...

Onun hesabına biz utandık. Hulki Bey kahvedeymiş. Bizi Şevki Beye gönderdi. Şevki Bey, işleri Zeki Beye bıraktığını söyledi. Zeki Beyden Hayri Bey, Hayri Beyden Ali Beye, Ali Beyden Veli Beye, Veli Beyden Basri Beye sürüklendik durduk. Ordan oraya gitmekten canımız çıktı. Basri Bey:

— Ben, dedi, Remzi Beye bıraktım.

Remzi Bey:

— Ben Allaha bıraktım, dedi. Sonra gülerek devam etti:

— Avni Beye gidin!

Fakat gider miyiz! Remzi Beyden ayrılınca, kafa kafaya verek dedik ki:

— Çadırı kuralım da, onlar arasınlar bizi!

— Nereye kuralım?

— Şuraya! Topraktan şaşmıyacaksın. Çünkü toprak şöyle iyidir, böyle iyidir...

Kurduk. Biri damladı:

— Beş yüz lira verin!

Çadırı söküp «Kumsal şöyle iyidir, böyle iyidir!» diye kumsala oturttuk. Ayni adam yine geldi:

— Dört yüz lira!

«Kayalık şöyle iyidir, böyle iyidir!» avuntusu ile yer değiştirdik. Allahın cezası tekrar gelmez mi:

— Üç yüz lira vereceksiniz!

Rahminin tepesi atmıştı:

— Vermiyeceğiz!

— Öyleyse sökeceksiniz!

— Sökmiyeceğiz!

— Vereceksiniz!

— Ver mi ye ce ğiz!... Sök mi ye ce ğiz!...

Rahmi, gaz ocağındaki kuyruk gazını çadıra serpti. Kuyruk gazı dediğim, fasulyeden değil! Gaz kuyruğundan alınan gaz...

Sıra bendeydi. Kibriti çaktım. Çadır ateş aldı. İkimiz birden adama dönerek bağırdık:

— Vermiyeceğiz, sökmiyeceğiz işte! Aldın mı ağzının payını!...

Yalçın Kaya

TAVLA:

İki gözlü tahta üzerinde, ayrı renklerde on beşer'den otuz pul ve iki zarla oynanan oyun.

Şair Midhat Cemal:
İkibirlerle düşeşlerden ibaret
bu hayat!
diyor.

Her iki zarın iki kelimesine dübara derler. Argoda «yalancı» nın adı «dübaracı» dır!

At beslenen ahıra da tavla denir.

Eskiden, tavla oynıyan birine:

— Oooo, sen tavla da oynar mısın?

Eşek şakasına yakın nükte yapmak âdetti!

Dilimizde bir de «tavlamak» kelimesi vardır ki, insanın iyilik, saflık taraflarını okşıyarak dolandırmak mânasına gelir.

Şair:
Giderim barlara, keyfimce içer,
avlanırım,
Çekeçek sineye bir yosma bulur, tavlanırım!

Diye -vezin ve kafiyeye bürünerek- enayiliğini itiraf ediyor!

TİLKİ:

Hayvanların diplomatı. İşini zorla değil, kurnazlıkla görür. Son yıllarda siyaset kadar ticaretle de meşgul olmağa başlamıştır. Lâ Fonten'in meşhur tilkisi, zamane tilkileri yanında koyun kadar aptal kalır!

TİCARET:

Çeşitleri vardır: İç ticaret, dış ticaret, zahire ticareti, manifatura ticareti, beyaz esir ticareti, hattâ nüfuz ticareti!

Eskiden ticaret, bir yazıhane, bir mağaza, bir dükkân açılarak yapılırdı. Şimdi, bir telefon açıp kapamakla da yapan becerikli insanlar bulunduğu söyleniyor.

Ecdadımız, ticaretle uğraşmayı öğmüş, bu uğurda çalışanları «Elkâsibü Habibullah» yani «Kazanç erbabı, Allahın sevgili kullarıdır» diye methetmiştir. Ama, o zaman bir atasözümüz daha vardı: «Kanaat, tükenmez bir hazinedir!»

Zamane ticareti artık, bire aldığını bine satmak olduğuna göre, bu gibi insafsızlar Allahın sevgili kulları değil, olsa olsa şeytanın sevgili kullarıdır!

Bir de Nasreddin Hocanın üçe aldığını bire satması cinsinden ticaret vardır ki, merhum buna «Dostlar alışverişte görsün» demiştir.

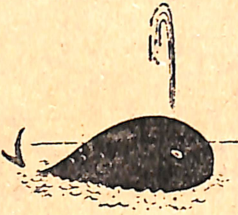
Bizim, iki yüz kuruşa mal ettiğimiz şekeri, komşularımıza otuz kuruşa satmamız, Nasreddin Hoca ticaretinin en yeni misallerinden olsa gerekdir!

TORBA:

İçerisine öteberi doldurulan bezden, çuvaldan, kıldan yapılmış nesneye torba derler. En meşhuru yem torbasıdır, ki, bir kere başını içeri sokanlar, kolay kolay çıkaramazlar!

Fasafiso AJANSI

ADNAN VELİ

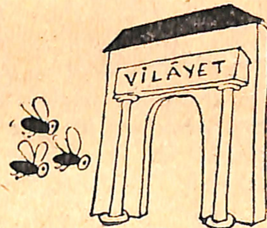
İstanbul, 21 (F.F.) — Antil adaları civarında yaşamakta olan «Kocabebek» adlı bir balina balığı, kendi ailesine sarkıntılık eden «Peşpaş» isimli başka bir balina ile uzun zamandanberi geçimsizlik halindedır Geçen akşam aralarında çıkan şiddetli bi ağız münakaşasından sonra, iki balina bıçaklarını çekerek birbirlerine girmişler ve neticede Kocabebek, ağır surette yaralanmıştır. Uzun, zahmetli bir yolculuktan sonra, Sarayburnu civarına kadar sokulan hayvan, kıyıda dolaşanlar tarafından dışarıya çıkarılmış ve İşçi Sigortaları kurumu hastanesine yatırılmıştır. Nöbetçi doktorların vazifede bulunmamaları yüzünden, bir odacı tarafından tedavı edilen Kocabebek, bütün ihtimama rağmen kurtarılamıyarak irtihal-i dâr-ı beka eylemiştir. Ölümünden sonra yazdığı teşekkür mektubunda Kocabebek, şimdiye kadar Hindistan, Malezya, Sumatra, Madagaskar ve Habeşistan hastanelerinde de yatmış olduğunu, ama İşçi Sigortalarındaki gibi bir hastaneye rastlamadığını bildirmekte ve bir daha sefere dünyaya gelirse, İstanbula 1000 kilometreden daha fazla sokulmıyacağına yemin ve kasem etmektedir.

♣

Yeni Delhi, 21 (F.F.) — Hint mihracelerinden Tanujarta'nın bacanağı geçen ay bir erkek çocuk dünyaya getirmiş ve oğluna en güzel ismi bulan için 15.000 İngiliz lirası mükâfat vâdetmiştir. Bunun üzerine nevzada birçok isimler teklif edilmiş, sonunda şu isim birinciliği kazanmıştır:

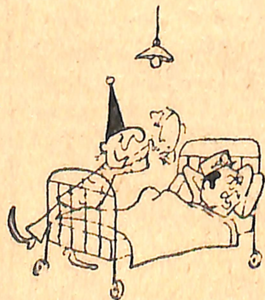
Mirkenzuştipetkamirnajtikerluhaveştinkuperpitzamufaştra jat jat.

♣

İstanbul, 21 (F.F.) — Havaların birdenbire ısınması yüzünden faaliyete geçen sivrisinekler dün belediye nezdinde yeni bir teşebbüste bulunmuşlardır... Belediyenin, İstiklâl caddesinde tükürük teftişleri yapan «Yeşil» lerinin, sokak aralarındaki tınazlar gibi pislik ve çöplerle ilgilenmemesini büyük bir sevinçle karşılayan sivrisineklerden üç kişilik bir heyet, Belediye Başkanı Mümtaz Tarhan'ı makamında ziyaret ederek teşekkürlerini bildirmek istemiş, fakat Tarhan, belediyeye vaki müracaatların ancak davul zurna ile yapılması lüzumunu kendisine hatırlatarak, heyeti kabul etmemiştir.

♣

Ankara, 21 (F.F.) — Hükûmet, partiler arasındaki gerginliği gidermek ve samimî bir hava yaratmak maksadiyle, muhalefet pjartisine karşı yeni bazı cemileler hazırlamakiadır. Muhalefet liderlerinden Kasım Gülek'in, Avrupa Konseyinde Fatin Rüştü Zorlu'ya, İnsan Haklarına dair sual sorması, hükûmetin bu kararında başlıca âmil olmuştur. Bu yüzden Kasım Gülek'in taltifi için bütçeye ek ödenek konarak Kasım Gülek hükûmet tarafından sünnet ettirilecektir.

Sünnet düğününün programı, Ankara'da teşekkül eden özel bir komite tarafından hazırlanmaktadır. Düğünde meşhur Mehter takımı, Uşşak faslından icrayı âhenk edecek, Sünnet duası da, geçenlerde yakalanan Nurcular tarafından tecvit üzere okunacaktır. Orta oyunu için yeni bir ekip hazırlanmıştır. Hokkabaz tedarikine çalışan tertip komitesine tam 17.000 kişi müracaat etmiştir. Orta oyunundaki zenne için lüzumlu çarşafın nereden bulunacağı düşünülürken, haber duyulur duyulmaz, yalnız İstanbul'dan 21.300 çarşaf gönderilmiştir. Hokkabazdaki şakşakçılık vazifesine 27.600 kişi talip olmuş, 13.418 kişi de, Orta oyununda kavuk sallıyabileceğini, tertip komitesine bildirmiştir.

Tören programının elden geldiği kadar zengin olmasına çalışıl-

Su derdi!..

hadaki yazının ne olduğu, şimdilik gizli tutulmakla beraber, güvenilir bir kaynak, şu ibarenin yazılacağını bildirmiştir:

«Yesin onu ninesi.»

♣

İstanbul, 21 (F.F.) — İstanbulda kadınlara ve genç kızlara karşı girişilen sarkıntılık hareketlerinin çoğalması, ilgilileri yeni tedbirlere sevketmiştir. İlk iş olarak, Kızkulesi'nin muhafaza altına alınması kararlaştırılmıştır.

♣

İstanbul, 21 (F.F.) — Evvelki gece saat 24 sıralarında bir yurttaş, nefes nefese Beyoğlu Emniyet âmirliğinden içeriye girmiş ve Emniyet âmiri İhsan Özmen'e, İstiklâl caddesinde herhalde büyük bir felâket başgösterdiğini, otomobillerin birbirine girdiğini, müthiş düdük seslerinin ortalığı çın çın öttürdüğünü, uykudan fırlıyan halkın pencerelere üşüştüğünü haber vermiştir.

Emniyet âmirliğince yapılan inceleme sonunda bu düdüklerin, halkı yatağından kaldırarak panik yaratmak için değil, şoförlere yol göstermek için trafik polisleri tarafından çalındığı anlaşılmıştır.

♣

İstanbul, 21 (F.F.) — Geçenlerde bazı gazeteler, İstanbul'daki mirasyedi gazinolarından birinde limonatanın bardağı ,5 liradan müşteriye verildiğini yazmışlar ve belediyenin alâkasını istemişlerdi .

Belediye İktisat Müdürlüğü, Millî Korunma mürakipliği selâhiyetini haiz müfettişlerini derhal harekete geçirerek, zikredilen gazinonun hesaplarına elkoymuştur. Yapılan inceleme sonunda bir bardak limonatanın on beş kuruşa mal olduğu, fakat on beş liraya satıldığı, yani yüzde on bin kâr getirdiği görülmüştür. Şimdiye kadar muhtelif müşterilere 14.799 bardak limonata satıldığı, gazino defterindeki kayıtlardan anlaşıldığı için, İktisat müdürlüğü limonatanın bardağını 15 liradan 14 lira 95 kuruşa indirmiş ve suçu sabit olan gazinoya da 10 lira para cezası kesmiştir. Gazinonun sahibi, daimî encümen nezdinde, bu karara itiraz edecektir.

Açık muhabere:

Ankara'da, Ticaret Vekâletinde, isminin açıklanmasını istemiyen, mevki sahibi okuyucumuza:

1564 tarihinde Marsiya'da basılan «Dünya ticaretinin geleceği»

ESKİYA

SAYIN bayanlaa! baylaa! Esselâmmünaleykûm!.. Garın ağrısına taze taze mis kibin nane sularım!.. Allahın izniyle sakalı uzayanlara keskin cilet bıçaklarım!.. Datlı datlı gaşınanlara halis bezir yağlarım!.. Garınca dualarım!., Âşık garip kitaplarım da va.., Ohu ohu bi of çeh, sonram yarpahlarını gopar gopar sucuk sar, helva sar!.. Yoh mu bi şey issteyen!..

Kadıköy vapurunun ikinci mevki salonu kalabalıktı. Kasketli, şalvarlı, yeldirmeli, kundaklı yolcuların ve izine giden askerlerin ortasında dikilmiş, sigara dumanlı havaya sesleniyordu. Gençcene, köylü kılıklı bir adamcıktı. Üzerinden acemilere mahsus ve safcana bir sevimlilik akıyordu

Dikkat ettim, ben bu adamı bir yerden tanıyorum ama, nereden?.

Düşündüm, düşündüm, tamam, buldum!..

Bundan on iki yıl önce, ben jandarma onbaşısıydım. Bir gece eşkiya takibine çıkmıştık. Karanlıkta dağ bayır dolaştık ve bir köyü sessizce sardık. Tetikteyiz, uzaktan uzağa uykuya dalmış bulunan köyü gözlüyoruz.

Derken baktık, orta yerde üç kişi. Bizi farketmediler, Dünyadan haberleri yok. Konuşmalarından anladığımıza göre, Allahın gecesinde damdan kız kaçırmağa niyet etmişler. İçlerinden biri kocaman bir kayanın dibine çöküp cıgarasını tellendirdi. Alçak sesle konuştular. Gecenin sessizliğinde konuşmalarını açıkça dinliyorduk:

— Ülen delioğlan, gız gaçırmanın âlemi va mı şincik... Nitcen gızı lan?!..

Beriki:

— Get lan diyordu, gorhuyosan dön geri!.,

— Nitcem gorhuyta lan!.. Hem ardımız Allahın dağı, gice vakti bi başıma geri gidem de gurda guşa yem mi olam!..

Daha kalınca üçüncü bir ses:

— Gız damda yatiyo diyordu, bu galın çuvalı üstüne atah, ağzını gapayah... Ve yapah edeh ile biten daha bir sürü lâf...

İşaret verip yanımıza çağırsak, belki korkup bağıracaklar veya kaçmıya kalkacaklar, eşkıya yerimizi anlayıp kuşkulanacak. Bu köyü habersizce sardık ama, eşkiya kısmı kuşkulu olur.

Kendi kendime ne yapalım, ne edelim derken, üç kafadar karanlığa karıştılar. Bir de baktık tâ evin dibine varmışlar. Bir müddet kafa kafaya verip ortalığı dinlediler, sonra çıt çıkarmadan dama tırmandılar. Vay köpoğlulari!..

Baktığımız yerden, gök yüzüne vuran karaltılarını güçlükle seçebiliyorduk. Damda bir an dikildiler, sonra ellerindeki çuvalı hava da açıp birer çaylak gibi ileri atıldılar. Karaltı halinde vücutlar, yatak olduğu anlaşılan yerde birbirine karıştı, şimdi üç çift bacak yukarı kalkmış, ha bire havayı tekmeliyorlar... Ne de zorlu kızmış canım, yerinden sökemediler gitti. Az sonra üçü birden damda bangır bağrışmaya başladılar:

— Uy anacuuuuum!!!..

Vaziyet aynasızdı. Hepimiz birden ileri atılıp çemberi daralttık. Ben yanıma birkaç kişi alıp dama koştum. Damda, kızı sımsıkı çuvala sarmışlardı. İçerdeki durmadan debeleniyordu.

— Bu ne hâl kâratalar!... Hem de ne bağırıyorsunuz?

Dilleri tutulmuş, konuşamıyorlar ve hâlâ azılı çuvalı zaptetmeğe çalışıyorlardı.

— Bırakın bakayım onu, diye bağırdım. Bıraktılar. Arkadaşlarla birlikte alelacele açtık. İçinden çıka çıka, kız yerine, koskoca saçlı sakallı bir eşkıya çıktı. Hemen herifi enseledik ve eve indik. Ev halkının elleri kolları bağlı, ağızlarında birer tıkaç. Eşkiya ise damda serin serin uyurmuş.

Evin ağasına:

— İşte sizi bu yiğitler kurtardı, dedik.

— Dile benden ne dilersiz?

— Gızını şu deli oğlana virmeni dileriz ağam.

— Verdim gitti be!..

Düğün dernekler yapıldı, pehlivanlar güreşti, onlar erdi muradına...

Damat, işte bu ortalıkta acemi çaylâk gibi dolaşan satıcı.

Eteğini çektim, dönüp baktı ve beni hemen tanıdı.

— Uy onbaşım, diye bağırıp boynuma sarıldı.

— İstanbula mı geldiniz?

— He, dedi.

— Evdeki nasıl?

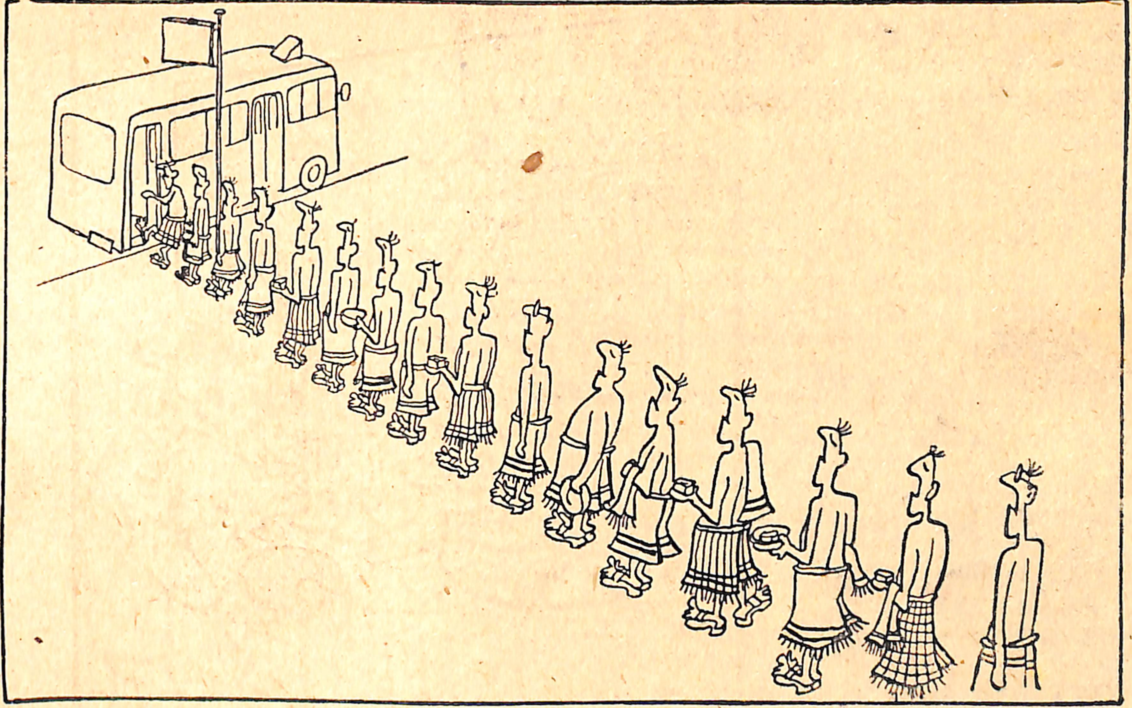
— Üç çocuh yaptı.

— Yine eşkiyalara sarılıyor musunuz?

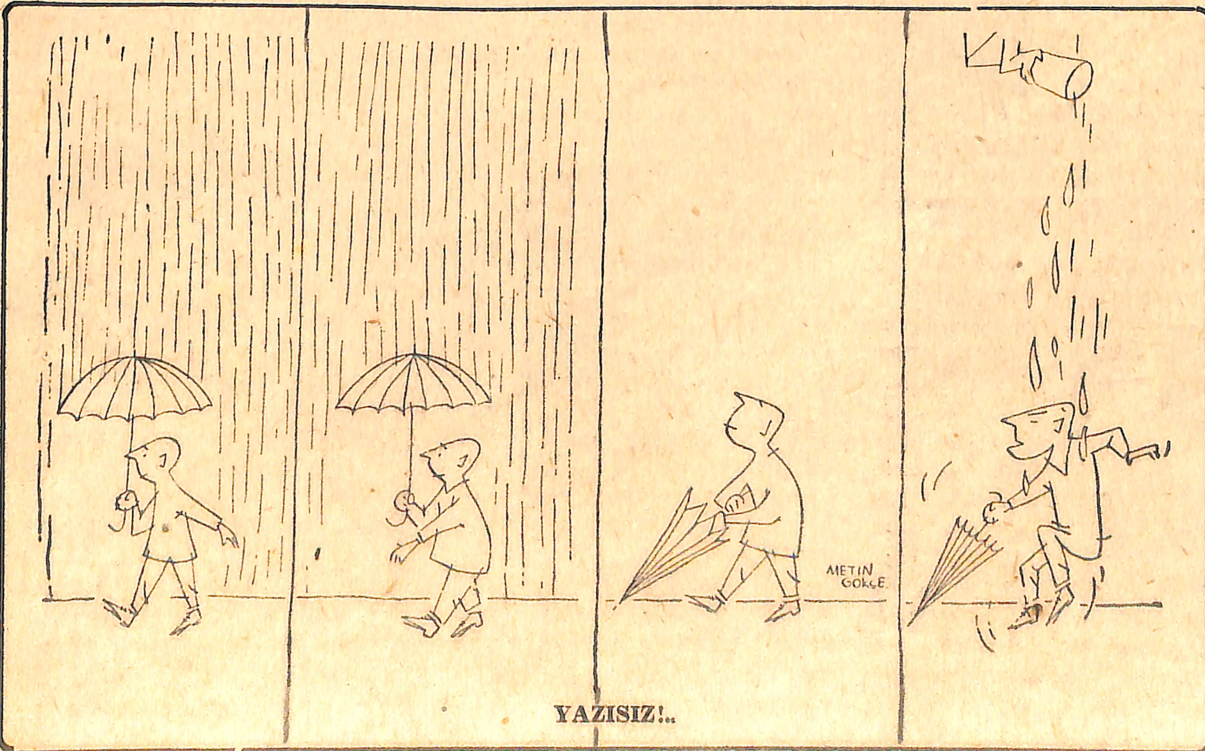
— Şincik esnaf olduh dedi, garaborsacılar ilen sarmaşdolaşız!..

BİTİRİM

Otobüsler çok sıcak oluyor... (Gazeteler)

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

Haftanın

Suçlu!

Bir özel toplantıda, evin genç kızı, piyano konseri vermişti. Cemal Reşit Bey de, konseri sonuna kadar dinlemişti. Bitince genç kıza sordu:

— Kim size piyano çalmasını öğretti,

Kızcağız gururla:

— Hiç kimse... cevabını verdi, kendim öğrendim!

— Pek memnun oldum, dedi üstad. Kız sevinçle?

— Sahi mi? diye sordu.

Cemal Reşit, nezaketi elden bırakmıyarak:

— Tabiî, dedi, böylelikle hiçbir meslekdaşının sizinle suç ortağı olmadığını anlamış bulunuyorum..

Park

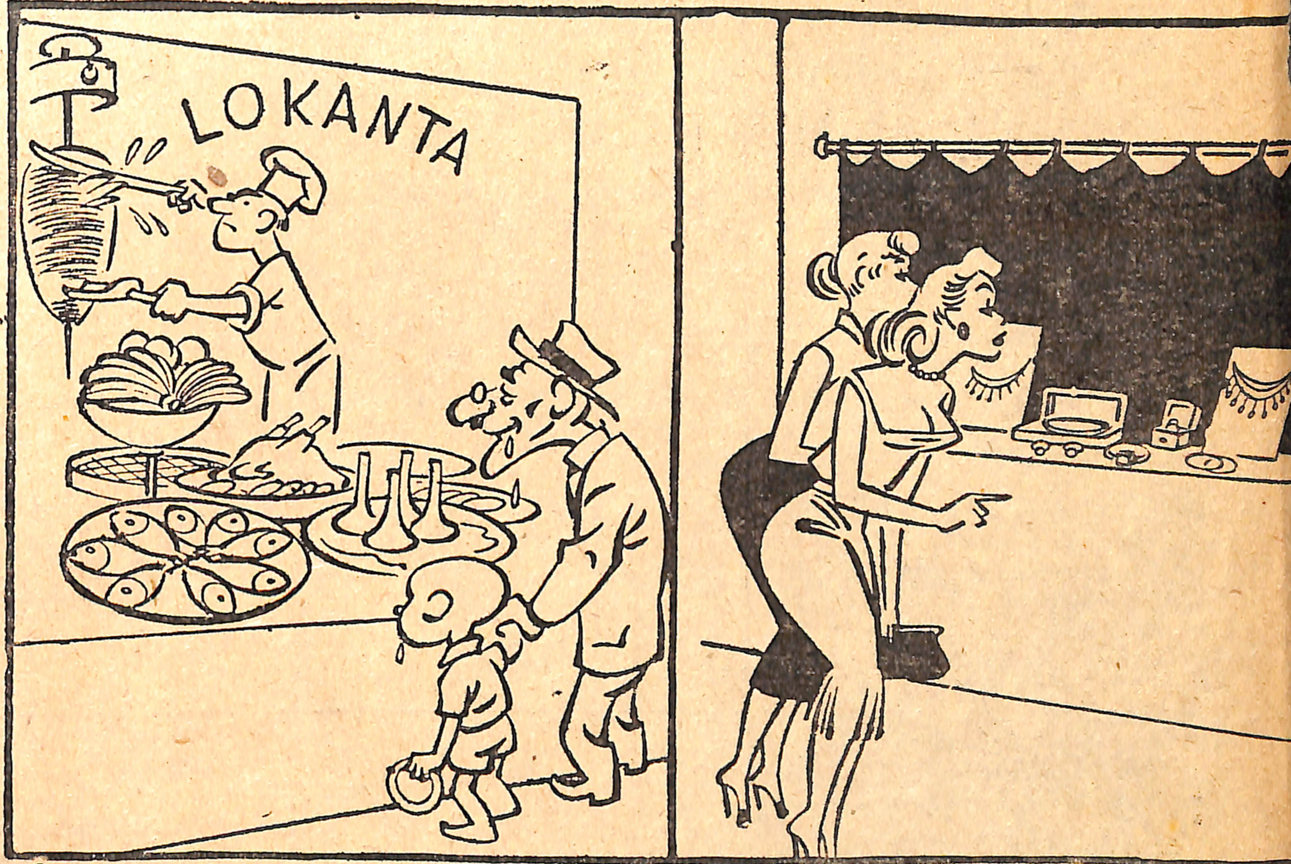
Kulis'te yemek yiyordu. Sevimli Yakub'a:

— Iskara ne var? diye sordu.

— Şiş kebap suvanye.

Bu «hususî surette hazırlanmış, özenle pişirilmiş» şiş kebabının ne farkı olduğunu sorunca, Yakup izah etti:

— Alelâde şiş kebabının fiyatı bir kalemde hesap pusulasına geçirilir, suvanye olanının iki, üç bezelyesi vardır ama, onların ayrıca fiyatı belirtilir!

Göz b

★ Bir aktörün parası oldu mu, mektup değil, telgraf yollar...
★ Üç sadık dost vardır: Eski bir kadın, ihtiyar bir köpek ve hazır para...
★ İkinci izdivaç ümidin tecrübeye zaferidir.
★ Güzel olmayıp genç olmalı veya genç değil de güzel olmalı... Bir kadın için ikisi de değersizdir.

Çiçekler!

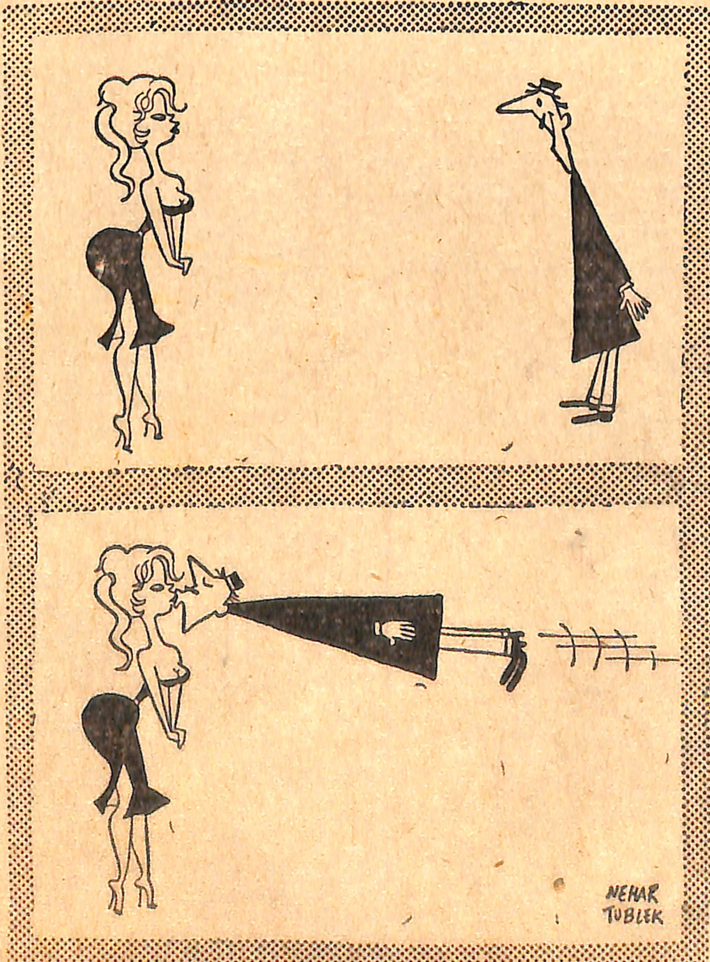
Aydın, hayli mahçuptu. Sevgilisini ziyarete giderken, kocaman bir buket yaptırdı ve çekingen bir tavırla bunu genç kıza uzattı, sevgilisi çiçekleri aldı ve delikanlının boynuna sarıldı, onu öpmeğe başladı. Biraz sonra çocukcağız ayağa fırladı ve kapıya doğru seğirtti. Kız şaşırmıştı, sordu:

— Sevgilim, dedi, seni gücendirecek bir şey mi yaptım? Nereye gidiyorsun?

Aydın neşeyle:

— Yok canım, diye cevap verdi. Ne gücenmesi. Biraz daha çiçek almağa gidiyorum.

Dünyanın en çekici dudağına, Brigitte Bardot sahip!..

YAZISIZ!..

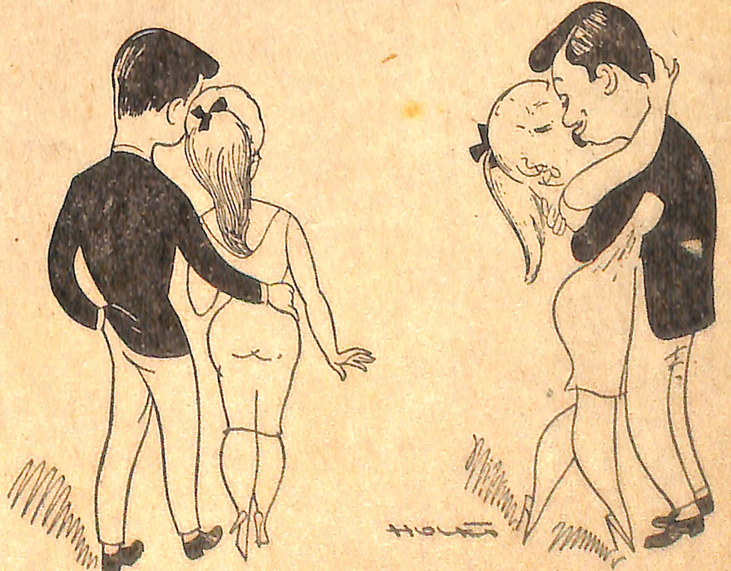
Ölçü!

İkisi de orta yaşı geçmek üzereydiler. İkisi de güzel kadındı doğrusu. Yalnız birbirlerini çekemezlerdi. Bir arkadaş toplantısında biri öbürüne:

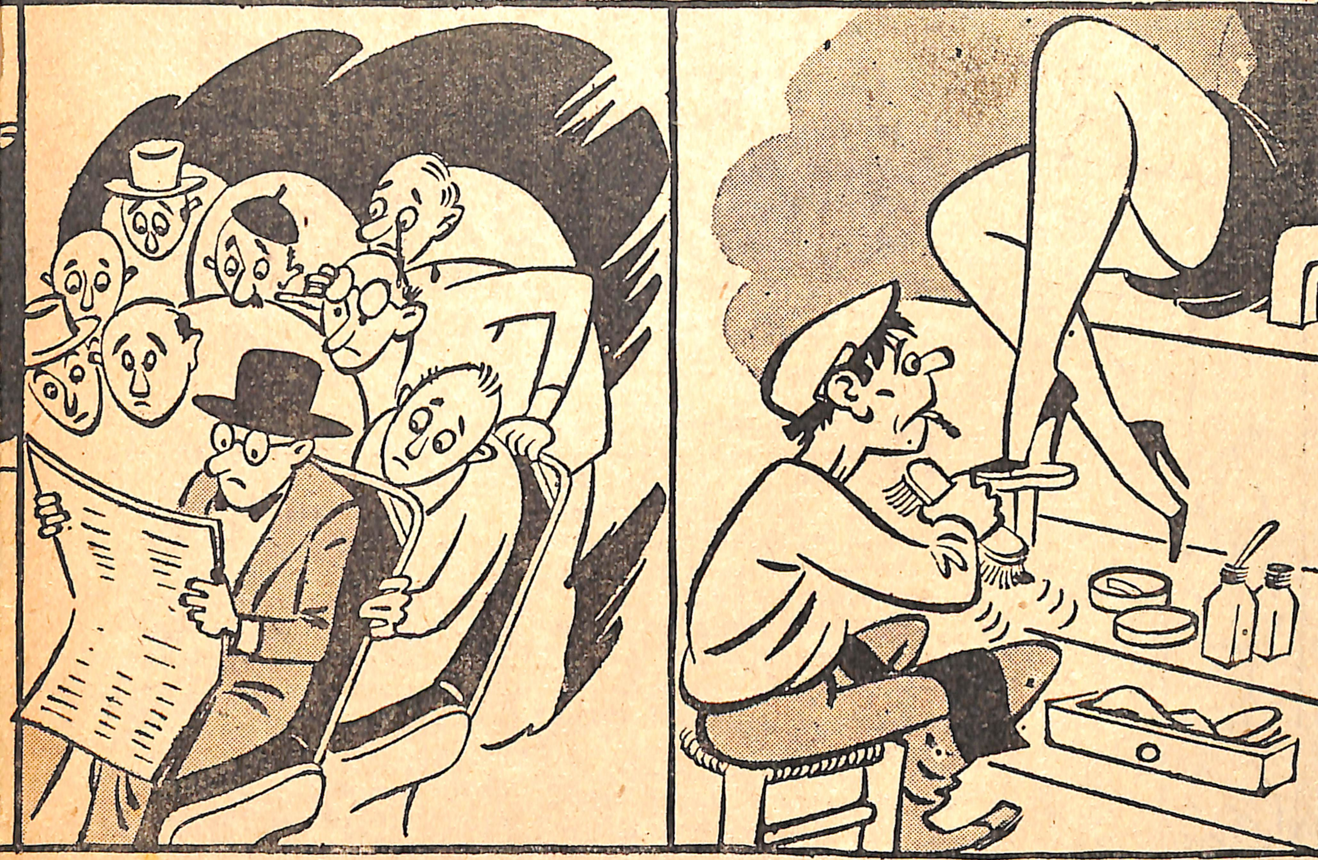
— Ne kadar eski dostuz, değil mi? diye sordu. Tanışalı yıllar oluyor..,

Arkadaşı, onun, simsiyah boyalı saçlarını işaret etti:

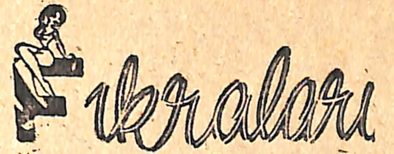
— Sahi, o zamanlar senin saçların daha beyazdı!,,

Aşk

...nyosu!..

Ders!

Jale'yle Hâle, Divan Pastahanesinde buluşmuşlar, bermutad incir çekirdeği doldurmaz meseleler üzerinde ehemmiyetle konuşuyorlardı. Jale:

— Seninki direksiyon dersleri alıyordu, dedi, tamamladı mı bâri?

— Yooo, dedi Hâle... Henüz, yol dönmedikçe o da dönemiyor!

Lüzumlu!

Topkapı'da bir evin komşu kapısı, akşamın geç saatlerinde vuruldu:

— Hayriye teyze, dedi bir ses, annem oklavayı istiyor. Lâzım değilse acık verir misin?

— Lâzım, lâzım, dedi Hayriye teyzenin sesi, daha bizim herif dönmedi!..

İki mânalı!

Ev sahibi, altı aydır kira vermeyen kiracısına çıkışıyordu:

—Hırsız, haydut, dolandırıcı,,

Kiracı, yavaş, yumuşak bir ses le itiraz etti:

— Rica ederim.,, Öyle yanlış anlaşılabilecek, iki mânalı sözler sarfetmeyiniz!

İlkbahar modası!

Mahmut Bey, dolmuş durağında komşusu Ziver Beyle karşılaştı. Merhabalaştıktan sonra, Ziver Bey müteessir bir tavırla:

— Azizim, dedi. Geçmiş olsun doğrusu, karınızın rahatsızlığına çok üzüldüm. Geçen akşam tiyatroda ne kadar fazla öksürdü, herkes dönüp ona bakıyordu...

Mahmut Bey, sinsi bir gülümseme ile:

— Üzülmeyin azizim, dedi, o öksürük nöbeti ilkbahar modası yeni şapkasını herkese göstermek içindi, yoksa...

- ★ Sevdiğiniz şeyi elde etmeğe bakın; aksi halde elinizdekini sevmeğe mecbur olursunuz...
- ★ Misafirler çok uzun zaman kalırlarsa onlara aileden biri gibi davranın; derhal giderler...
- ★ Son günlerin en uzun süren trafik karışıklığına bir kadın sebep olmuştu; zira sağa döneceği işaretini verdi ve hakikaten sağa döndü.

Bereket versin ki...

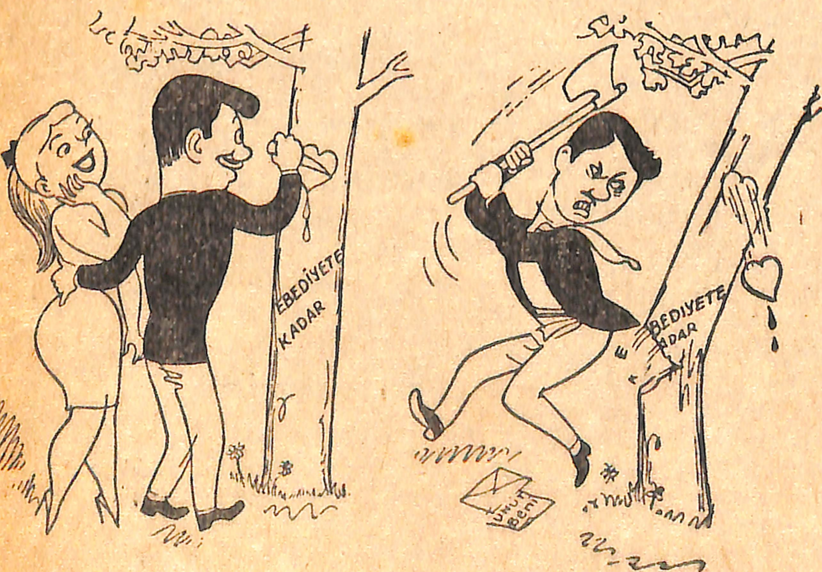
İki komşu karşılaşmışlardı. Biri:

— Az önce büyük kızınızı gördüm, pek üzgündü.,,

— Evet, dedi öbürü. Nişanlısından ayrıldı da..,

— Vah vah, dedi komşu. Kimbilir ne kadar canı sıkılmıştır?

— Yo, diye devam etti baba; bereket daha iki nişanlısı var..,

...e ağaç..

— Karın doğuracak diye sana bir gün izin vermiştim, sen iki gün gelmedin...

— İkiz doğurdu da!..

— Bunu gözüm bir yerden ısırıyor ama, nereden?..

Bahar gezintisi!

Bir mecliste şöyle konuşuluyordu:

— Haberiniz var mı? Bir bahar gezintisi sırasında Adnan Leylâya otomobilinde evlenme teklif etmiş. Ne romantik, değil mi?

— Eee, sonra?

— Sonra Leylâ bu teklifi hastanede kabul etmiş..

Aşk olunca!

Baba kızına çıkıştı:

— Nee.. diye bağırdı, Demek haftada sadece elli lira kazanan bir adamla evlenmeği düşünüyorsun ha!

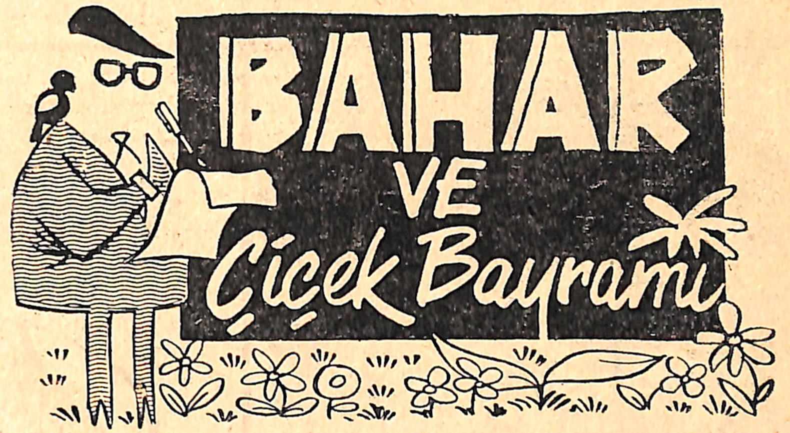
Genç kız kızararak:

— Ama babacığım, dedi. İnsan birbirini sevince haftalar ne kadar çabuk geçer, di mi?

YAZISIZ!..

BAHAR VE Çiçek Bayramı

GÜLHANE parkındayım.., Kapıda, kısa boylu, dazlak başlı, canlı, son derece şık bir zatla karşılaştım. Sür'at asrında yaşadığı, konuşmasından belliydi: Kelimeleri üçer, beşer, bir hamlede söylüyordu. Eğer hususî bir kulak terbiyeniz yoksa, imkânı yok dediğini anlıyamazsınız..

— Beyefendi, dedim, acaba biliyor musunuz, Çiçek Bayramı ne zaman başlıyor?

— Bilmez olur muyum? diye güldü İstanbul Belediyesinin bütün turistik faaliyeti benden sorulur. Efendim, Bahar ve Çiçek Bayramı, yani sadece çiçek değil, 31 Mayısta başlıyor..,

— Bendeniz 29 sanıyordum.

— Olabilir. O da olabilir.

— Ama neden 1 Haziranda değil?

— Öyle olmasında da bir mahzur yoktur..,

— Ama hangisi doğru, bu tarihlerin?

— Belediye Turizm-Enformasyon bürosunun verdiği...

— Neler olacak dersiniz bu bayramda?

— Şenlik...

— Evlere şenlik mi?

— Hayır, sadece şenlik... Önce çiçeklerle süslenmiş arabalarla bir geçit töreni tertiplenecek .. Bu kortej Gülhane...

— Ne buyurdunuz?

— Kortej dedim, kortej... Hiç de mi radyo röportajları dinlemiyorsunuz efendim? Kortej demek, resmî mevkip demektir. Yani... Büyüklerimizin başında bulunduğu alaylara kortej derler...

— Teşekkür ederim. Sonra?

— Bu kortej Gülhane parkına gelecek... Orada eğlenceler başlıyacak... Belediye bu sene halkı eğlendirmek için esaslı tedbirler almıştır...

— Ne gibi meselâ?

— Meselâ, halka taksisi doğru çalışan bir otomobil teşhir edilecek ki, herkes gülsün... Sonra, klorofiller park dahilini kirletenlere ceza kesmiyecekler... Bunun da az mucibi memnuniyet olacağını iddia edemezsiniz...

— Kimler dediniz?

— Ehemmiyeti yok. Teknik bir tâbirdir. Sonra efendime söyliyeyim, eski Valinin İsviçre'den gönderdiği bir mesaj okunacak...

Kendimi tutamayıp kahkahayı bastım. Bunun üzerine bas-bariton sesli zat:

— Gördünüz mü? dedi. Daha şimdiden neşelenmeğe başladınız bile...

Kendisine teşekkür ettim. Oradan, masal bu ya, nasılsa bir tramvaya binebilmişim. Arkamda iki kişinin hararetli hararetli konuştuklarını dinledim:

— Ulan o yok, bu yok diyorlar Nankör namussuzlar... Ne istersen var, ama sen paradan haber ver... Hem kesenin ağzını açma, hem de her şeyi beleş fiyatına iste! Yağma mı vardı?

Esnaftan olan bu sesi dinlememek için biraz ilerlemeğe çalıştım. Bu sefer başka bir esnafla karşılaştım. Elhak güzeldi. Yanındakine:

— Beni kapattı, diyordu Gülhanede teşhir edecek...

— Zararı yok ayol, diye cevap veriyordu arkadaşı, yok yere satmasın da...

— Satamaz. Gülhanedeki paviyonu elde edinceye kadar kimlere neler yedirmedi. Beni tezgâha koyacak ki, müşteri çekeyim...

Dayanamadım, sordum:

— Ablacığım, seninki ne iş görür öyle?

— Başını bize çevirmeden, bezgin bir sesle cevap verdi:

— İşletmeci...

— Ne işletiyor?

Bu sefer başını döndürdü, öyle cevap verdi:

— Enayileri...

Yarabbi, dedim içimden, ne mes lekler türedi... Enayi işletmeciliği... Güleyim mi, ağlıyayım mı? Şaşırdım kaldım. Şu İstanbul, gerçekten fâcialarla dolu bir şehirdi ama, iş, ona bakanın kullandığı gözlükteydi galiba...

— Görünmeyen Adam —

Nesli tükenmezse!

Aylâ, Coşkun'a sordu:

— Sevgilim, evlenince bana bir vizon kürk hediye alırsın, değil mi?..

— O zamana kadar nesli tükenmezse neye almıyayım hayatım?..

AMERİKAN MİZAHINDAN:

Babası

ERVİN, artık evlenme çağına gelmişti; bunun için de hiçbir manii yoktu; iyi bir mevki sahibi olmuştu, çok para kazanıyordu, fakat henüz aradığı kızı bulamadığı için, bekâr yaşıyordu.

Nihayet hayalinde yaşattığı kız, karşısına çıktı; bu, Suzy adında bir güzeldi. Aralarında derin, ama çok derin bir aşk doğdu ve kızla evlenmeğe karar verdiler. Ervin, bunu en önce babasına haber vermeyi düşündü. Adamcağız daima onu evlenmiş görmek istediğini söylerdi. Ne sevinecekti kimbilir? Gidip herşeyi anlattı; artık evlenmeye karar verdiğini, aradığı insanı bulduğunu ve bundan ilk önce babasını haberdar ettiğini söyledi. Fakat, babasının yüzünde, beklediği memnuniyeti göremedi. Tam aksine babası acı acı başını salladı ve:

— Oğlum Ervin, dedi. Seni bu mesut anında bedbaht etmek zorunda kalmam, beni tâ içimden yaralıyor. Fakat ne yazık ki, hakikatten kaçamazsın. Bir gençlik çılgınlığı yapmıştım. Suzy senin kız kardeşindir!..

Ervin, beyninden vurulmuşa döndü, günlerce yemeden, içmeden kesildi ve bu klasik nöbetler geçince de, çok daha klasik bir şey yaptı: Yeni bir sevgili buldu...

Mae, ismindeki bu ateşli sarışın, onun yeniden aklını başından aldı ve iş o dereceye geldi ki, sız anlayın artık Ervin dayanamadı ve ikinci defa olarak evlenmeğe karar verdi. Gidip babasına vaziyeti anlattı.

Mae'yi uzun uzun methetti ve onunla evleneceğini söyledi. Babası onu, başı önünde, omuzları çökmüş bir halde dinledi ve:

— Ervin, yavrucuğum, diye inledi. Mae ile evlenemezsin. Zira o da senin kızkardeşindir. Gençliğimde...

Ervin, ötesini dinliyemedi. Kız kardeşi ha!... Tevekkeli bu kızlara bu kadar farklı bir yakınlık duymuştu. Fakat bu kadar çapkın bir babası olduğunu da bilmiyordu. Şimdi ne olacaktı? Bu kadar anlaşıp beğendiği insanı nereden bulacaktı?..

Halbuki bütün bu lâfların boş olduğunu hepimiz biliriz. Ama işte yine de böyle saçmalar atarız.

Neyse, Ervin de üç gün sonra esmer bomba Lucy'yi bulmuş ve deli gibi âşık olmuştu. Sizin anlıyacağınız, onun da babasından kalır yeri yoktu.

Lucy, harika bir kızdı. Hangi erkek olsa onunla evlenmeyi dahi göze alırdı. Ervin de öyle yaptı. Ve Lucy ile evlenmeğe karar verdi ve üçüncü defa olarak babasının yolunu tuttu. Fakat, hakikaten babası, yaman adamdı Lucy'nin annesi de vaktiyle ona merhaba demek bedbahtlığına uğramıştı ve o esmer bomba Lucy de Ervin'in kızkardeşiydi!..

Deliye dönen Ervin, neye uğradığını şaşırdı, bu gidişle şehirdeki bütün kızlarla kardeş çıkacağını anlamıştı. Evlenmekten ümidi kesmesi lâzım geliyordu. Bu defa annesine gidip vaziyetini anlatmayı düşündü ve öyle yaptı. Nasıl Suzy, Mae ve Lucy'yi sevdiğini, fakat hiç biriyle evlenemediğini, zira onların kızkardeşleri olduğunu öğrendiğini anlattı. Annesi onu dinledi, sonra:

— Ervin oğlum, dedi. Bu kızların hangisini en çok beğeniyorsan derhal evlenmende hiç bir mahzur yok...

Ve biraz durakladıktan sonra, gözlerini yerdeki halıya dikerek ilâve etti:

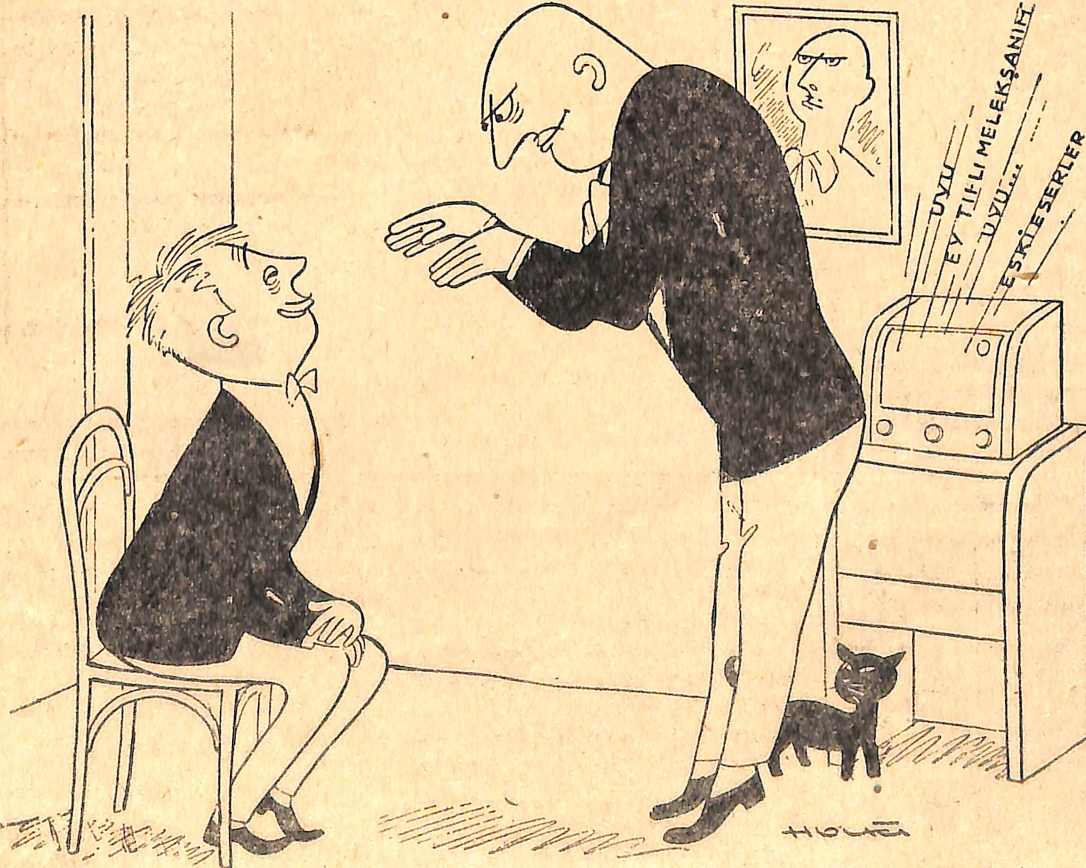
— Babanın dediği gibi, onlar senin kızkardeşlerin olamaz, zira o da senin baban değil!.

Semiramis Aydınlok

Bir istimlâk yolsuzluğu daha meydana çıkarıldı.. (Gazeteler)

Yol'suzluk!..

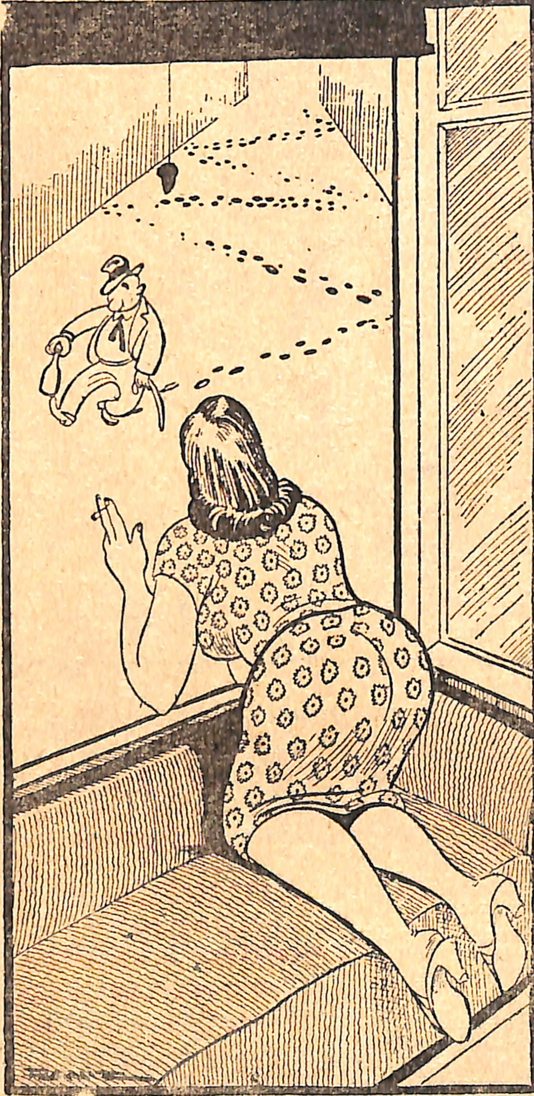

Manitizmacı — Haydi haydi, korkmayınız... Rahatça uyuyacak, tatlı bir rüyadan uyanır gibi uyanacak, âdeta dünyayı tamamen değişmiş göreceksiniz....

Medyum — Aman, o halde hemen uyutunuz!..

Yalpa vuranlar...

Kadın — Zıkkım içesi herif, şimdi gelir, ben tarafsızım, diye övünür!..

Ayna!

Hâşim, dostlarından birine fena halde kızmıştı:

— Siz onun şık elbisesine, zarif kravatına, ipek gömleğine aldanmayınız, dedi. O, yataklı vagonların aynalı kapısı gibidir: Açınca karşınıza aptesane çıkar!..

Rahmetliler!

Sizlere ömür. Hocanın karısı ölür, rahmetli yemeden, içmeden kesilir; günlerce ağzını bıçak açmaz! Konu komşu telâşa düşer: «Bire efendi, gidenin geleceği yok ya, bu yetimlere de bir ana lâzım!» derler; tutar, bir dul tazesiyle başgöz ederler Hocayı...

Gündüzleri ne ise; biri işinde, biri aşında... Aralarından pek kara kedi geçmez ama, akşam olup da bir yastığa baş koydular mı, işin levni değişir: Biri ilk karısından söz açar, biri kocasından! Bir gün böyle, beş gün böyle... Bu hikâyenin bittiği, biteceği yok...

Bir gece, gene karısı, eski çamları devirmeğe başlayınca, Hocanın burasına çıkar: Hafiften bir yan tekmesiyle, yataktan aşağı yuvarlar onu! Gayri eşek kaçtı, palan düştü! Susturabilirsen sustur, yaygarayı basar kadın...

Bu sese koşup gelenler, Hocayı hem suçlu, hem güçlü sanırlar...

Rahmetli, bir «lâhavle!» çektikten sonra:

«Yahu, der; gözlerinizi ağartıyorsunuz ama, şu yatakta ben bir, bu hatun iki, bizim merhume üç, bunun rahmetlisi dört! İnsaf edin, bu kadar adam bir yatağa sığar mı?»

Eflâtun Cem Güney

Namık Kemal'e nezire:

Otuz yıldan beri biz kestik ümmidi selâmetten
Rezâletle çekilmek üzreyiz artık hükûmetten.

Hafiyye oldu millet, fâriğ oldu başka hizmetten,
Kuru bir iftirâ etmezse evlâdır iânetten.

Gelir elbet nakîse şânına millet hakîr oldu
Silik beşlik gibi düştükçe düştü kadrü kıymetten.

Muîni pâdişâhın bir takım erbâb-ı cinâyettir
Ocak söndürmeği şimdi sayarlar hüsn-ü hizmetten

Olur ehli fesada iltihak etmiş diye mahkûm
Mükâfatı budur erbab-ı azmin hüsn-ü şöhretten

Eğer bir zelzele olmazsa bir yer titremez ammâ,
Yürekler hoplamakta bizde fikdân-ı metânetten.

Kör olsun öyle bir yıldız ziyasiyle kamaşmış göz
Utansın yerde kalmış kabiliyyetler tabiatten.

Neden Osmanlıyız bilmem ki, biz Türk oğluyuz yâhu!
Yalancı şahit olduk gitti, beyhude şehadetten,

Eden çok ben gibi meyhânede dâvâ-yi hürriyet
Fakat tırnağını kessen kaçar meydân-ı gayretten

Umumî bir hücûm ettir ki cellâdı ezip geçsin,
Bizim evlâdımız da yoksa kurtulmaz esâretten.

Felek bir hızlı devretsin de bir yıldız sukut etsin
Benim yoktur ümidim başka bir ciddî azimetten

Ne mümkün başka türlü bizce istihsal-i hürriyet,
Çalış, hünkârı kaldır ortadan, hal' et hilâfetten.

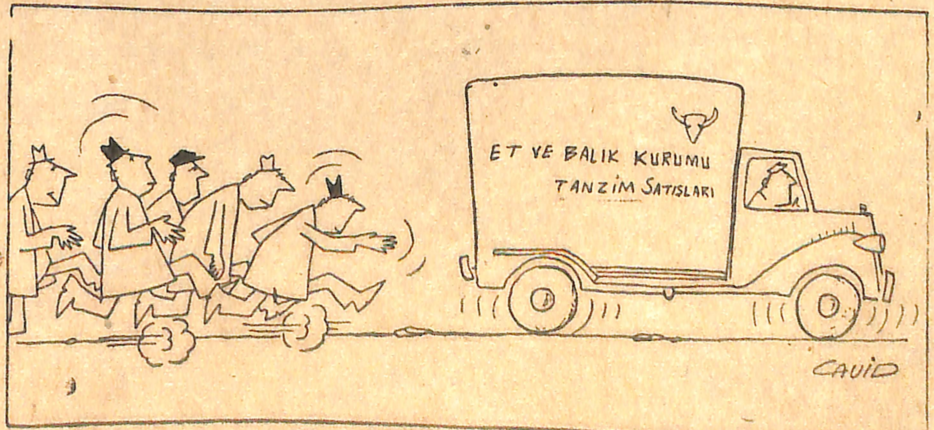
Civan-merdân-ı ümmetten hazer eyler mi hiç zâlim,
Elinden gelse helva yaptırır hûn-i hamiyyetten.

Resulûllah ile Namık Kemalin aşkına, yâ Rab,
Şu bedbaht ümmeti artık uyandır hâb-ı gafletten...

EŞREF

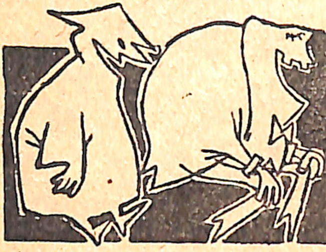

Dün

Bugün

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Lûtfen öbür taraftan dönelim!..

(Alman)

12 nişan yüzüğü

Doktor, akıl hastasına:

— Canım, dedi, nasıl olur? Siz bir insansınız. Bir ahtapotla nasıl evlenirriniz?

O zaman hasta, esefle başını salladı:

— Hay Allah! dedi, bunu daha önce söylemiş olsaydınız, ben de on iki nişan yüzüğü bir den satın almazdım!..

(İtalyan)

Kendisi değil!

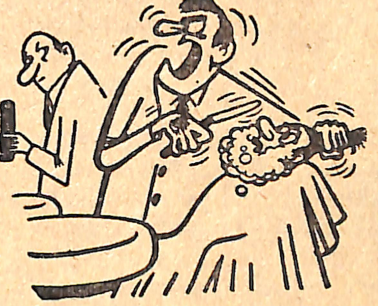
Koca, yan yan karısına bakarak:

— Şu seyyar satıcı John bu semtteki bütün kadınları öptüğünü iddia ediyor, dedi, yalnız bir kişi hariç olmak üzere hep si ile işi pişirmiş...

Kadın, omuzunu silkti:

— O da şu şişko Bayan Jones olacak herhalde!..

(Amerikan)

— Şu anda karımın başkasının kolları arasında olduğunu hatırladıkça, kan beynime sıçrıyor!.. (İngiliz)

Shaw'ın bri fıkrası!

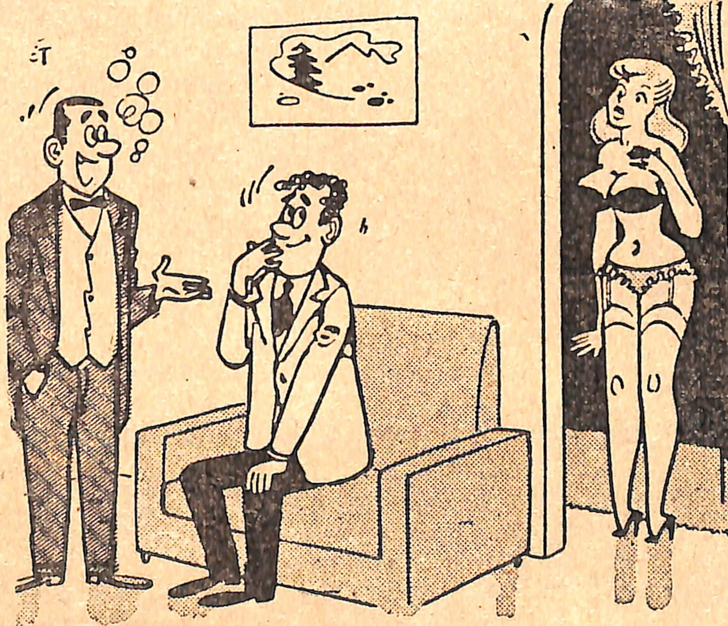
Bernard Shaw, bir eserini filme alacak olan film patronu Gabriel Paskal'dan 8 bin dolar istemişti. Paskal bir telgraf çekti; bunda ancak 4 bin dolar verebileceğini yazıyordu. Bunun üzerine bir başka telgraf çekti:

«Teklifim yanlış anlaşılmıştır. 8 bin değil 80 bin dolar istedim.»

Pascal'dan şu cevap geldi:

«40 bin dolar veriyorum.»

(İngiliz)

— Olduğun gibi gel karıcığım, Michele benim çok samimî arkadaşımdır!..

(İsviçre)

Çocuk aklı

Küçük Mary, babasiyle park ta dolaşmağa çıkmıştı. Dönüş te annesine, neler gördüğünü, gözlerini aça aça, mübalâğalı bir tarzda anlatmağa başladı:

— Anne, diyordu, böyle kocaman kocaman aslanlar park ta serbest dolaşıyorlardı... Onları sevip okşadım, bana bir şey yapmadılar...

Annesi fena halde kızdı, zira Mary'nin bir huyu vardı: Yalan söylerdi.

— Mary, dedi, parkta gördüğün köpeklere aslan deyip beni kandırmağa çalışıyorsun. Çık yukarı odana ve yalan söylediğin için dua et, Allah seni affetsin!..

Küçük kız, çıktı ve 10 dakika sonra geri döndü. Annesi sordu:

— Dua ettin mi?

Mary:

— Evet anneciğim, dedi, fakat Allah da bana ne dedi biliyor musun? «Mary, annen duymasın ama, parktaki o ko caman sarı köpekleri ilk gördü ğüm zaman, ben de aslan zannetmiştim yaa!.. (Fransız)

Kocası ve âşığı!

Bir Fransızın karısı ölmüştü. Kocası çok kederliydi. Fakat ondan daha fazla üzülen biri daha vardı ki, o da ölen kadının âşıkıydı. Ağlıyor çırpınıyor, kendini yerden yere çarpıyordu. En sonunda onun bu kederine dayanamıyan kederli koca yanına yaklaştı ve:

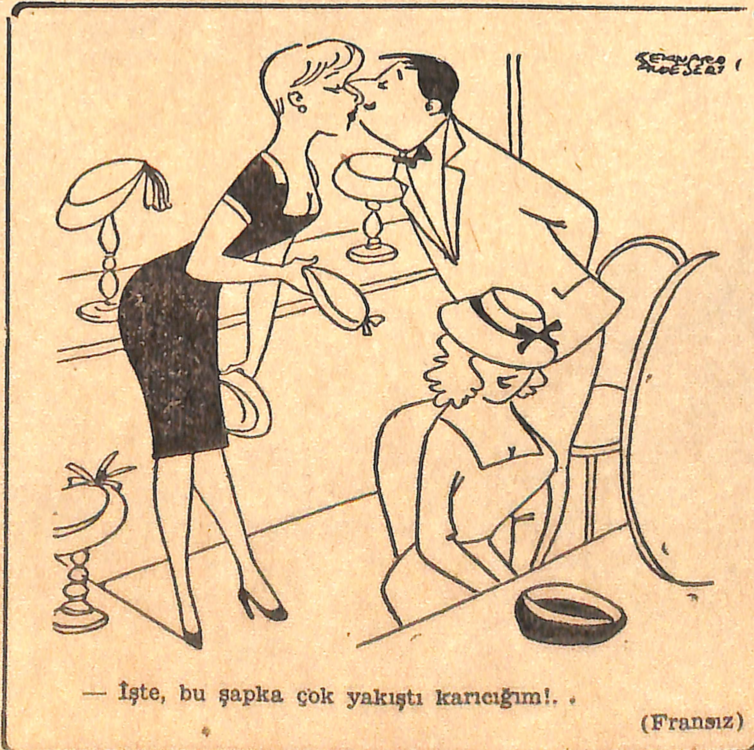
— Üzülme azizim, dedi. Elbet de yeniden evleneceğim!..

(Fransız)

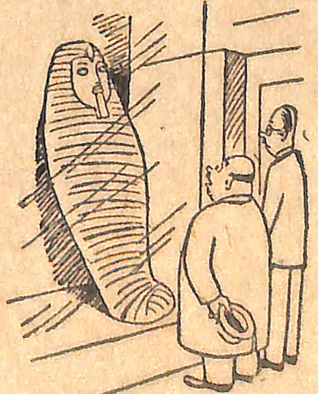
— En üst kutudaki iskarpinleleri görebilir miyim?!..

(Fransız)

— İşte, bu şapka çok yakıştı karıcığım!..

(Fransız)

Seyyah — Bu eski Mısır'lıların bebekleri bu boyda ise, yaşlıları kim bilir ne kadar!..

(Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 16 —

Arsanın bedelini nemalandırıp da yetimlerin ihtiyaçlarına sarfetmeği makul göreceğinde şüphe etmem.

— Olur.

Bu kadarcık bir mezuniyle işe girişen İzzetî Efendi, bir haftada, arsanın alım satım muamelesini bitirdi. Bunda da dürüst hareket etmişti.

Onun, vurmağa hazırlandığı şey, yapı idi. Yapıya başlanınca, artık istediği gibi oynayacak, bir iki yüz lira çarpacaktı.

Arsa hazır olunca, bu sefer de üzerine kurulacak bina hakkında Satılmışın üzerinde hafiften tesir yapmağa koyulmuştu.

Onun zayıf damarını biliyordu. Satılmış, eşraftan Sülükoğlunu çekemiyordu. Her nedense bu Sülükoğlu Ömer ağa onun sinirlerine dokunmuştu bir kere. Kasabanın en ileri geleni de o idi. İdare meclisinde, muhacirine yardım komisyonunda, tahsil-i emval, takdir-i kıymet heyetinde âza bulunuyordu. Çarşının dörtte biri, dalyan yeri, otel ile altındaki kahve, hep onundu. Âşarı, hemen her yıl, Ömer ağa iltizam ederdi. Bıldır, oğluna düğün yaptığı zaman, yedi gün yedi gece, kapısının önünde davul çaldırmıştı. Çalımından durulmuyordu. Ve işte, Satılmışın damarına basan da bu çalımdı.

İzzetî efendi, buna vâkıf olduğu için, Satılmışa yaptıracağı evi tarif ederken:

— Sözüm bundan dışarı, o dibek kafalı Sülükoğlunu, inşallahirrahman, hasedinden çatlatacağız. Karşısına şeddadî konağı dikelim, üzerine bir de açık eflâtun boya vuralım. Bir de «Maşallah» levhası astık mıydı, Hak nazardan saklasın, kasabanın biricik konağı bizimki olur.

— Kavgir istemem ha! Arşak olacah.

— Tabiî, nur-ı uyûnum! Kârgir malûm-i irfanınız râtıp olur. Ahşap sıhhidir, hevâdardır...

— Yerler hasır döşenecek.

— İstediğin o olsun, efendiciğim! Kulunuzun İstanbul'da, Mısır çarşısında dostum vardır. Ana, Mısır hasırlarının en âlâ nevinden sipariş eder, celbederiz.

— Yaşa be, İzzet Efendü!

— Allah-ı Zülcelâl hazretleri, efendime tükenmez ömürler versin!

İşte, hep bu minval üzere konuşuyorlardı.

Vergi kâtibi, faaliyete girişmişti bile. Tuğlayı, keresteyi, taşı, kireci yavaş yavaş yığdırıyordu.

Meyhanede sık sık rasgeldiği Tanaş ismindeki Rum yapı kalfasiyle uyuşmuştu. Bütün inşaat masrafından yüzde on, on iki, kendine pay çıkaracaktı.

Hazırlığını adamakıllı ikmal eder etmez, bir akşam, Satılmışı etekledi:

— Efendiciğim! Dün Tanaş kalfa ile tesadüfen görüşüyorduk da, yapıya başlamak için en münasip zamanın şimdi olacağını söyledi. Diğer taraftan, gece fakiriniz istihareye yattım. Eğer tasvip buyurulursa, Saferden önce bitirmiş olmak için, bu hafta temele başlıyalım. Ne irade buyurulur?

— Hepisi gözel emme, İzzet efendü... Bu ev bize gaça çıhacah bi yol?

Bu suali İzzetî efendi çoktan bekliyordu. Karşısındakinin acemiliğini, saflığını hesaba katarak, cevabını da tasarlamıştı:

— Orası şimdiden malûm olmaz efendiciğim. Hele, bismillâh deyip, ilk adımlarımızı atalım, sonra... Herhalde, bu âciz kulun başında olduktan sonra, korkma velinimetim. Yüz kuruşluk nesneyi, seksene mal edeceğim şüphesizdir.

— Peki, öyle ise!

— Bir miktar peşinat inayet buyurulur mu?

— Ağnamadım...

— Peşin biraz para istirham ediyorum.

— Ne gadar?

Ürkütmeğe gelmezdi. Vergi kâtibi:

— Şöyle bir... Elli liracık...

— İşşş, ülen! Çoh be!..

— Değil, mirim. Ameleye, keresteciye, falan, filân, bir nebze akçe dağıtmak icap eder.

— Yarın zabahınan veririm...

— Allah ömürler versin, aslanım!

Ertesi sabah, elleri titriye titriye, on tane beşlik bankonotu İzzetî efendiye saydı.

Vergi kâtibi, bu paradan, evvel emirde on lirasını kendi cebine indirdi. Üst tarafını da taşçıya, tuğlacıya, keresteciye serpiştirdi. Aldığı makbuzları, gayet mahirane yalayarak, dilediği gibi düzeltiyordu. Satılmış:

— Nolucah bu kâğatlar? Nideceğum onları?..

Dedikçe, mürai İzzetî efendi şu yolda karşılık veriyordu:

— Yoo, mirim, efendim. Fakirin muamelâtım dürüsttür. Ne olur ne olmaz. Velinimetimin içine şüp he gelmesin. Edna mertebede bir tereddüt hâsıl olsa, Hüda alim, ruz-i kıyamete değin muztarip olurum. İşte, efendiciğim, şu yirmi sekiz buçuk lira seren, lâtâ, bağdadî, mismar ve saire bedeli. Şu dört yüz elli dört kuruş, iki ambar kum. Şu yirmi lira da kalfa, rençber, marangoz... Ceman yekûn, elli üç lira-yi osmanî ve küsur kuruş...

— Elli üç lire mi diyin? Ben sağa elli verdimdi.

— Ne çıkar, velinimetim? Efendimin o kadar iltifatını, inayetini görmekteyim. Böyle birkaç liranın lâfı mı olur?..

— Pekiy... Sonram ödeşiriz, olur mu kin?

— Hay hay, nur-i çeşmim, hay hay! Bina kurmak kolay değil. İnşallah, safay-i hâtırla geç, otur, o zaman, bu abd-i âcizi, sade kapunun artıklariyle ihya edersin.

Temel atma merasiminde, üç tane kurban kesildi. İkisi fukaraya dağıtıldı. Üçüncüsü İzzetî efendi, kasaba haricindeki dergâha götürüyorum diye gizliden, Hükümetin karşısındaki ahçıya sattı.

Evin duvarları yükseliyordu. Vergi kâtibi de, Satılmışın, kâh gururunu okşıyarak, kâh başka türlü pundunu bularak, onar, yirmişer sızdırıyordu.

Sabık odacı, parasının miktarını bilmiyordu. Bunu tesadüfen, ağzından kaçırdı. O zaman İzzetî efendiye gün doğdu. Siyasatını değiştirdi. Parayı pürçük pürçük çektiğinden, Satılmışa büsbütün hesabını şaşırttı. Yekûn beş, altı yüzü bulduğu halde, ona:

— Sebeb-i hayatım, işte pusulalar burada... Efendimden şimdiye kadar aldığım bir bir yazılı... Min-haysül mecmu, üç yüz yetmiş beş lira... diyordu.

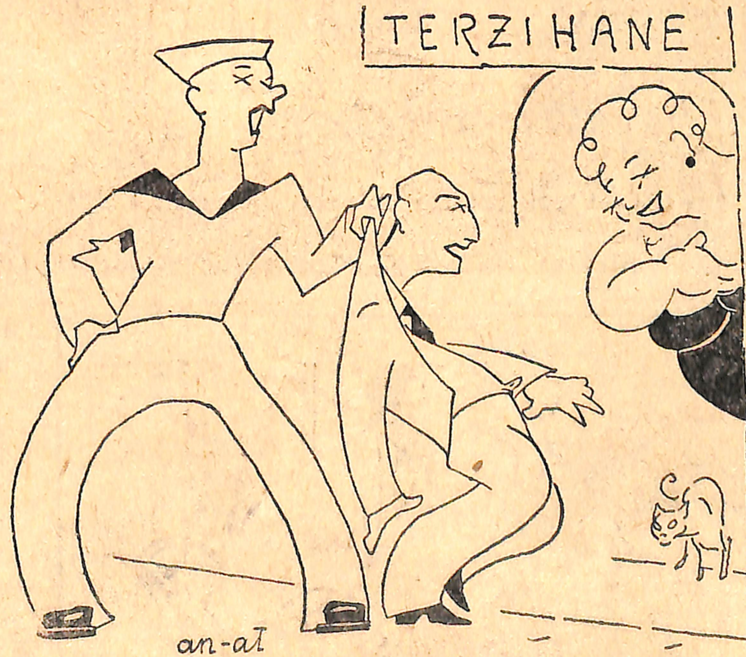
Ve Satılmış, biraz tereddüt gösterince, öyle teferruatlı hesaplara girişiyordu ki, zavallı hödük, karşısında eziliyor ve kanmağa mecbur kalıyordu.

Birinci katı çıkmışlardı.

İzzetî efendi, mal sahibinin gözünü boyamak için ustalara, kalfaya sıkı sıkı tembih geçmişti:

— Yapının sağlamlığında değilim. Çok süslü olsun, gösterişli olsun. **(Devamı var)**

Bir terzi, evini randevü evi olarak işletiyor.. **(Gazeteler)**

— Bay turist bir döpiyes istiyor!..

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK

Hazırlayan : Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone: Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira.

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

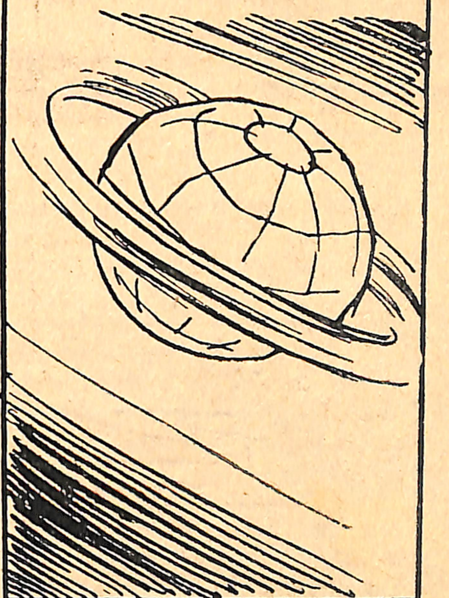
Yazan - Çizen
YALÇIN ÇETİN

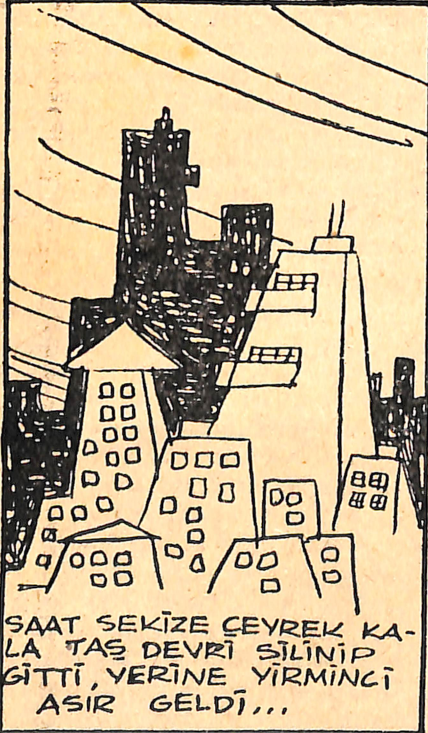
APTULLAH SALİHİN TAŞ DEVRİ ÜLKESİNDEN AYRILMASINA ÜZÜLMÜŞTÜ... KOŞA KOŞA SPUTNİK ALİMİNİN TAŞ DEVRİNDE YAŞAYAN BÜYÜK BABASINA GİTTİ...

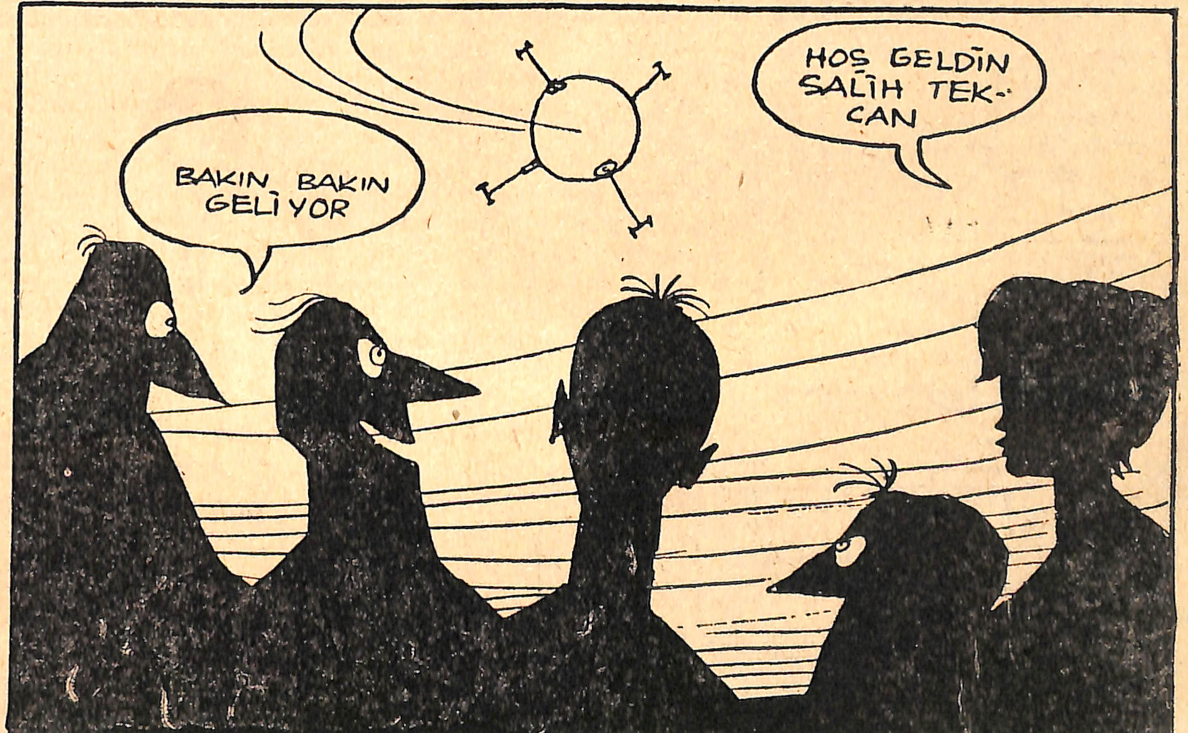

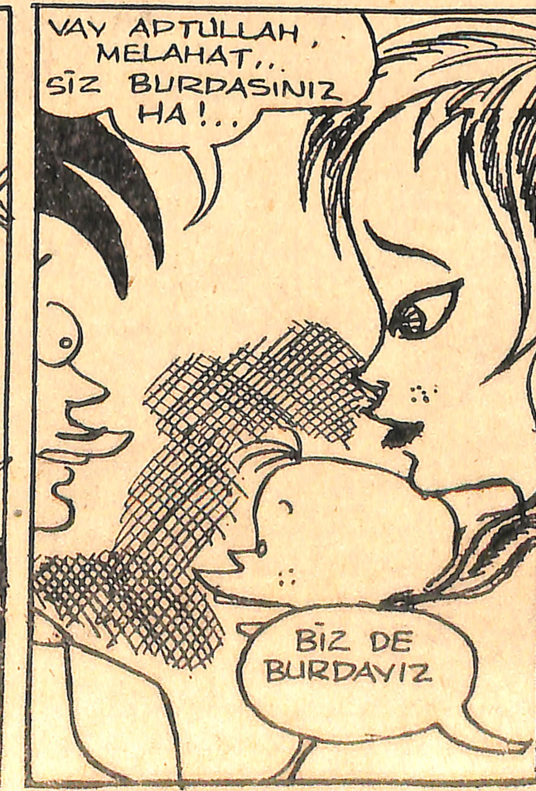

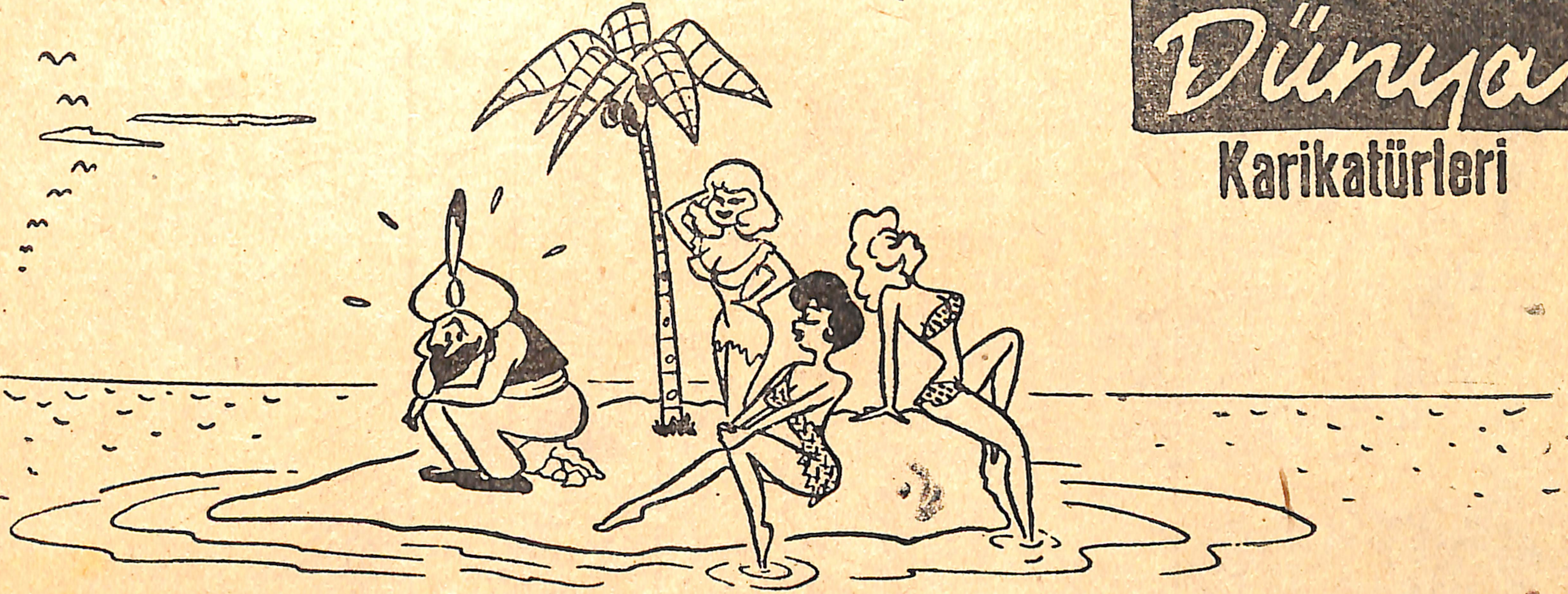

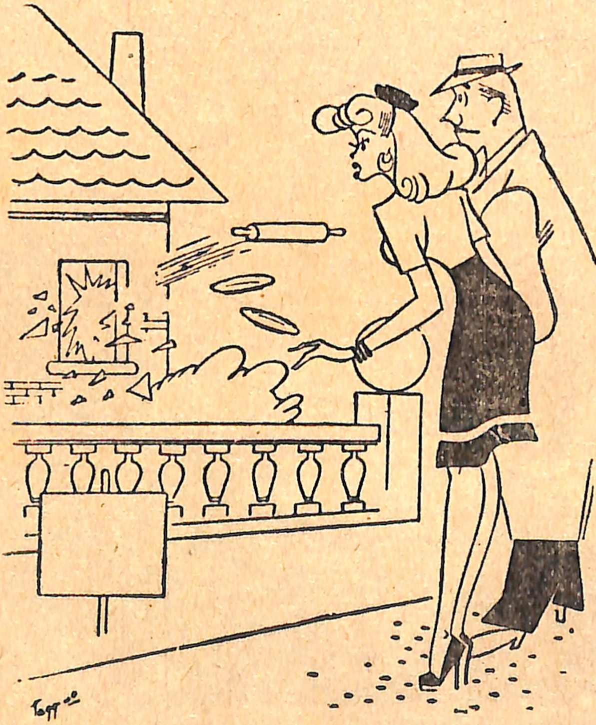

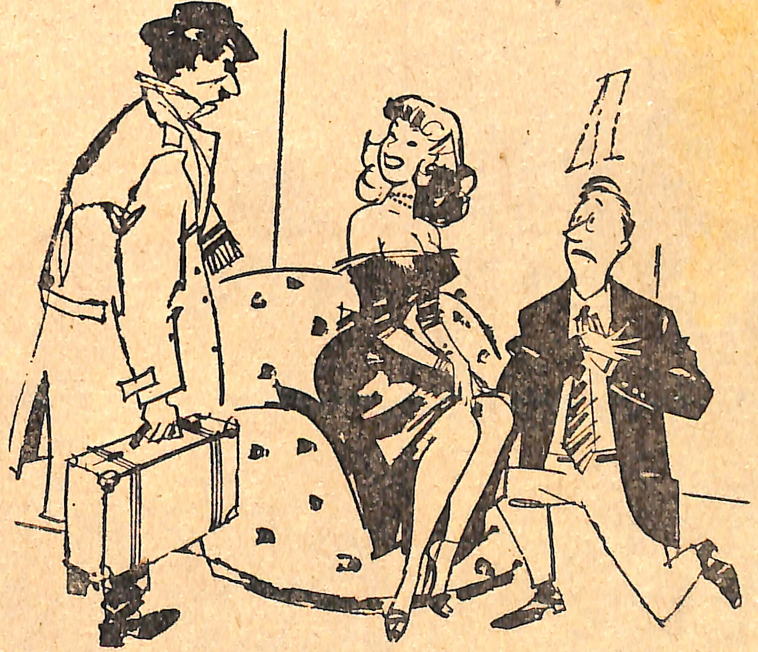

Dünya Karikatürleri

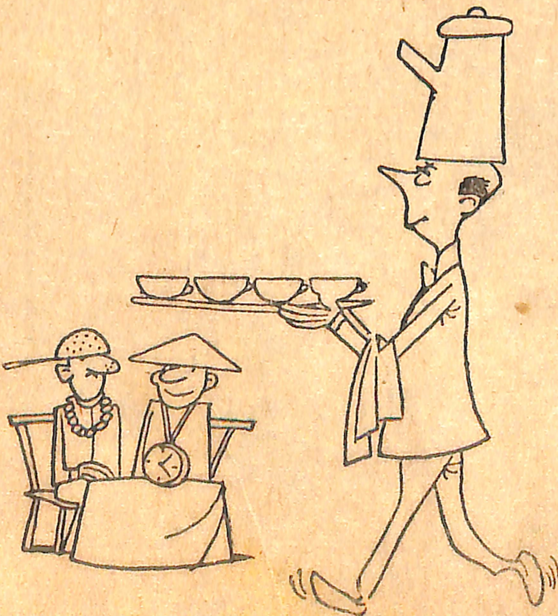
SULTAN— EYVAHLAR OLSUN, ISSIZ BİR ADADA ÜÇ KADINLA YAPYALNIZ KALDIM!..

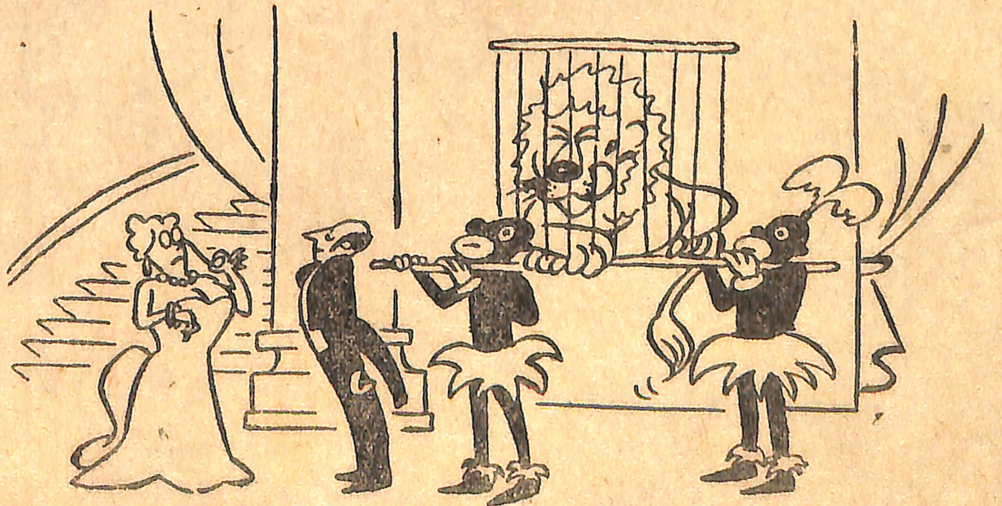
— İŞTE BURASI DA SULH HAKİMİNİN EVİ!..

— TAM KENDİME BİR İSKARPİN ÖLÇÜSÜ VERİRKEN GELDİN KOCACIĞIM!..

TIMARHANE GARSONU!.

— SAYIN KONTES, KONT CENAPLARI AVDAN DÖNDÜLER!..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40

APARTMAN
DAİRESİ
VE
1 MİLYON
LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Zavallılar... Pantalon giyince kadınlık câzibelerini kaybettiklerinin farkında değiller!...